د ننګرهار پوهنتون د ۵۰ کلیزې په ویاړ

۱۸ ناولې قاتلین

د نړۍ غوره جنايي ناول

Download From; Aghalibrary.com

لیکوال: مایک هامر
ژباړن: محب الله (الله یار)

۱۸ ناولي قاتلين

(د نړۍ غوره جنايي ناول)

Download From; Aghalibrary.com

ليکوال: مايک هامر
ژباړن: محب الله (الله يار)
برېښنايي : عزت الله سلطانزي

www.facebook.com/Ezatullahsultanzai
https:t.me/Ezatullah_sultanzai
0093706912702

Download From; Aghalibrary.com

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:	۱۸ ناولي قاتلین (ناول)
لیکوال:	مایک هامر
ژباړن:	محب الله (الله یار)
خپرندوی:	مومند خپرندویه ټولنه-ننګرهار
بریښنالیک:	momand.books@gmail.com
کمپوز چارې:	ژباړن
ډیزاین چارې:	رحمن الله بهیر
چاپ کال:	۱۳۹۳ل
چاپشمېر:	۱۰۰۰ (یو زر)
چاپ وار:	لومړی
چاپځی:	مومند خپرندویې ټولنې تخنیکي څانګه-ننګرهار

د چاپ ټول حقوق یې له خپرندویې ټولنې سره خوندي دي

د ترلاسه کولو درکونه:

عبدالمجید مومند کتاب پلورځی، مخابراتو څلورلارې-جلال آباد.

اړیکې: ۰۷۰۰۶۲۲۱۲۱ / ۰۷۷۷۶۲۲۱۲۱

یار کتاب پلورځی، اسحاقزی مارکېټ لاندینی پوړ جلال آباد ښار

خوست: غرغښت کتاب پلورځی او سباوون کتاب پلورځی.

ګرديز: علمي کتاب پلورنځی، حمید ګردیزي مارکیټ

پکتیکا (ښرنه): مجاهد کتاب پلورځی / کابل: اصلاح و افکار کتاب

بسم الله الرحمن الرحیم

Download From; Aghalibrary.com

ډالۍ

هغو سپېڅلو اروااوو ته چې په تېروتنې او یا د جبر په اساس
د ناولي شهوت قرباني شوي

Download From; Aghalibrary.com

❀❀❀

په داسې حال کې چې تمانچه مې په خپلو ګوتو کې اړوله را اړوله دننه مې خېز کړ او په لوړ غږ مې وويل: پانچو ! زه تا وژنم، همغه ډول چې ستا دوه نور ملګري مې ووژل!

غږ مې په دهلېز کې انګازې وکړې او په کونجونو کې تاو را تاو شو، چاپېريال تياره او ډاروونکی و؛ خو ما د دغه چټل جنايتکار د بدن بوی په اسانۍ سره حس کاوه.

له نيو يارکه تر دې ځايه (مکسيکو) مې څارلی و او غوښتل مې د همغې ښېوزلې نجلۍ غچ ترې واخلم چې دده او دده د ملګرو بې رحمانه تېري وروسته يې په داسې نامردۍ سره وژلې وه چې د کمبختې څېرې پېژندنې هم ډېر وخت ونيوه. نجلۍ چې ۱۲ کاله عمر يې لره، صرف ۱۲ کاله! چې همدغې موضوع زما د غچ اخيستو اور لا تازه کاوه.

پانچو د دغه بې ساري جنايت وروستی کس و او انګېرله مې چې دهغو دوو نورو په څېر به دی هم زما په لاس وژل کېږي يو ځل بيا مې

په‌لوړ غږ وویل: پانچو؛ د ځان پټولو هڅه دې بېځایه ده، زه تا هرو مرو پیدا کوم

ګمان مې کاوه چې په کوم څنګ کې ناست او وېرې اخیستی په دې تمه دی چې د مناسب فرصت په موندلو سره مې تر برید لاندې راولي

دغه ستر ګدام (زېرمتون) یو څمکتلی هم درلود، چې اړوم لومړی پاس منزل او بیا څمکتلی و پلټم، په احتیاط سره مې له خپلې مخې پیل کړه، شاو خوا مې هم څارله، لا د ګدام مخې ته نه وم رسېدلی چې د مرمیو غږ پورته شو، اوږې مې سوی وکړ، ډزې له لاندې پوړ څخه وشوې، په بېړه مې ځان پر ځمکه وغورځوه او په سینه یوې څنډې ته شوم اوس مې د کتارو (او سپنیزو پنجرو) په مرسته کولی شو خپل مقابل لوری په ډېرې اسانۍ سره ووینم، ځان یې د برنډې لاندې تیاره کې خوندي کړی و.

په خوښۍ سره مې تمانچه کمربند کې وتمبله (وخړوله) کوم کار مې چې غوښتل شروع یې کړم شاید عاقلانه وو؛ مګر کولای یې شو موخې ته مې ورسوي چې هغه د پانچو موندنه وه. تنفس مې په سینه کې بند کړ او په ډېرې چټکۍ مې ځان له کتاریو هاخوا تیټ ځای ته د کب په څېر وغورځوه. ځای لوړ و؛ خو له نیکه مرغه چې پر ځمکه روغ او جوړ ږلوېدم

اصلاً یې په دومره بې پروایۍ په دام کې د کېوتو هېڅ تمه نه لرله. مخکې تر دې چې د خلاصون چانس ترلاسه کړي، همغسې چې ځ... یې غورځولی و، څو پرلپسې درانه سوکان مې پرمخ... وواهه او په لاس کې نیولې تمانچه مې ترې واخیسته، وېرې او زور درد یې وجود کې غزونې کړې وې، ډېر ژر پوی شوی و چې خپله د قانون پلې کولو ته غاړه کېږدي، په خورا بایللې څېره او عاجزۍ یې وویل: نه. نه، مامه وژنه! په ما رحم وکړه!

دا وخت مې د هغې نجلۍ معصومه او وحشت ځپلې څېره مخ ته ودرېده چې لغړه او بې پته بڼه یې لرله

تمانچه مې په سینه ورکېښوده او په قهرجنه لهجه مې وویل: مګر تا په هغې نجلۍ رحم کړی؟ مخکې له دې چې خواب راکړې ماشه مې کېکاږله او تولې مرمۍ مې په سینه ورخالي کړې. دا یوازې د غچ اخیستو له درده وو. نور باوري شوم چې د هغې نجلۍ روح به د تل لپاره ارام شوی وي. څو شېبې وروسته له ډېرې ستړیا د ځمکې په مخ وغورځېدم.

څو ساعته کېدل چې نیویارک ته راغلی وم؛ خو تراوسه د خپلې خوږې میني (ولدا) له لیدو برخمن شوی نه وم. پرېکړه مې وکړه چې تر استراحت او ځان پریمینځلو وروسته یې لیدو ته لاړ شم ومې لمبل او له کوره د وتو تابیا مې وکړه، چې نا څاپه ټېلفون وشرنګېد، غوږۍ مې پورته کړه.

د ودانۍ څوکیدار و، ترسلام او روغبړ وروسته یې وویل:

- ښاغلی هامر تشریف مو راوړی؟

- هو، ولې نه پوهېږې چې له خپل استوګن ځای نه درسره خبرې کوم!

- قربان، یوه ځوانه ښرمن ستاسې د لیدو غوښتنه لري.

اعتراف کوم که په دې وخت کې یې ویلي وای چې د منځني عمر لرونکی شخص یا زړه سپین سرې ښځه غواړي ما وويني؛ نو منلې به مې نه وای؛ خو په دې دوه اونیو کې له نیویارکه لرې او په کار کولو پوره ستړی شوی وم؛ مګر د یوې ښکلې ځوانې او احتمالاً ښکلې ښځې - که زما پر ځای تاسې هم وای - بلنه به مو نه وه رد کړې همداسې ده کنه؟!

په داسې حال کې چې غوږ‌ئ مې په لاس کې وه څوکيدار ته مې وويل:

هغه زما خونې ته راولېږه !

تر دې وروسته د هېنداري په لور ورغلم او خپلې څېرې ته څير شوم، ددغو دوو اونيو ستړيا او ستونزو راباندې پوره اغېز پريښى و؛ خو بيا هم خوښ وم چې د هغې ښوزلې نجلۍ غچ مې د هغه له قاتلينو واخيست او هغه هم په هغې بڼه لکه څنګه چې مې زړه په خپل لاس غوښتل.

په دې وخت کې د خونې ور پرانستل شو او څوانه مېرمن دننه راغله له مبالغې پرته دا هغه مېرمن وه چې څوکيدار يې په اړه ويلي وو، لوړه ونه، سره طلايي وېښتان، ښکلې نازک بدن، پام اړوونکى سلوک، اروپايي ډوله او ظاهراً سوېسۍ تبعه په ټول ظرفيت سره نږدې راغله؛ کله چې ما ته يو ګام رانږدې شوه نو په زړه وړونکې لهجه يې وويل:

- ښاغلى مايک هامر؟!

- هو، اغلې زه "مايک" يم مهرباني تاسې هم وواياست چې له چا سره د خبرو وياړ لرم؟

- زه (فرانسيس-لي) يم..؟

- په ليدو مو خوښي احساسوم، مهرباني وکړئ!

هغه پر يوې څوکۍ کېښناسته او خپل تورنګه چرمي دسکول يې په زنګونو کېښود. زه هم ورته مخامخ کېښناستم او ورته ومې ويل: فرانسيس

هغې په سوړ اسوېلي کښلو سره ځواب راکړ:

ښاغلى هامر: زه له يو ډېر خطرناک حالت سره مخ يم او هيله لرم چې تاسې ما له دغې بدمرغۍ وژغورئ!

له خپل جېبه مې د سګرېټو قطۍ راوويستله او ورته وړاندې مې کړه، د سر په خوځولو يې د نه خواب راکړ. خانته مې يو سګرېټ بل کړ او په حېرانۍ مې ترې وپوښتل:

په داسې حال کې چې نيويارک کې خصوصي کارکوونکي کم نه دي؛ نو بيا مو ماته څنګه مراجعه وکړه؟

فرانسيس په نا ارامۍ سره ووېل:

- مګر يوازې تاسې کولای شئ ما وژغورئ

- ښه نو دا وواياست چې ستاسې اندېښنه له څه شي ده؟

ترلږې چوپتيا وروسته يې خبرې پيل کړې:

- زه او خاوند مې تازه له مسافرۍ بېرته راتلو چې د نيويارک ۲۰ کيلو مترۍ کې زموږ موټر د سړک په مخ د اچول شويو تېږو له امله ودرول شو، په همدې حالت کې د ونو له شاګانو ۵ تنه پياوړي کسان چې مخونه يې په خانګړو ټوټو پټ کړي وو پرموږ بريد وکړ او وې ګواښلو چې بايد پلي شو، زه او بورک له موټره راکښته شوو.

- بورک مو خاوند دی؟

- هو! بورک لي

- دېر ښه دوام ورکړئ!

هو هغوی موږ څنګ ته کړو او له واټ څخه يې شاوخوا ۴۰۰ متره لرې يوې ودانۍ ته ورو ستو وروسته ورننه کړو، په دې وخت کې د دوی مشر چې تمانچه يې موږ ته نيولې وه، خاوند مې د ځان پرلور مخاطب کړ او ورته وې ويل:

- پرته له کوم خلاصي شک مه کړه چې بدن به دې سوري سوري په ځای کې پروت وي!

بورک په نهيلې خبرې وپوښتل: له موږ څه غواړئ!

- ستا يا ددغې ښکلې مېرمنې وجود!

دغه وړاندیز چې ډېر ساده او سور وشو؛ موږ دواړه یې د مرګ له ګواښ سره مخ کړو.

بورک تر شېبه فکر کولو وروسته وویل:

- ایا کېدای شي کوم بل بدیل ولري؟

- د بېلګې په ډول لکه څنګه؟

- دا چې تاسې پیسې واخلئ او موږ خوشې کړئ!

د مخ پټو وسله والو مشر خپله وسله واړوله را واړوله او په لوړ غږ یې وویل:

- وګورو چې ستاسې وړاندیز څومره دی؟

رښتیا موږ سره سمدستي دومره پیسې نه وې؛ خو بورک د موضوع په تړاو زیاته کړه:

- موږ باید نیویارک ته لاړ شو او هلته په بانک کې شته پیسې راوباسو

د وسله والو مشر په لوړ غږ وویل:

- ډېر ښه، خو په دې موده کې به دغه مېرمن له موږ سره برمته وي

بورک ته دغه امر د منلو او دوی د باور وړ خلک نه وو؛ نو ځکه یې زما پر ځای خپله برمته کېدنه غوره وګڼله

دوی دا وړاندیز په دې شرط ومانه چې زه باید ۳۰۰۰۰ ډالر یعني خپل ټول شته ورته راوړم، په دې وخت کې د دوی یو تن زه نیویارک ته راوستم؛ وروسته له دې چې ما یادې پیسې برابرې کړې بېرته له همغه کس سره په موټر کې پورته او پخواني ځای ته لاړم؛ مګر د خاوند مې کوم څرک نه لګېده.

ما چې له وړاندې مې پیسې ورکړې وې د دوی له مشر نه وپوښتل:

- اوس نو بورک چېرته دی؟

همغه په تنده لهجه وویل:

خاوند دې شیکاګو ته تللی او پام کې ده چې تا هم هملته ولېږو.

پوی شوم چې خلک دروغ وايي ناڅاپه مې ځان په ډېر نازک حالت کې ولید؛ له یوې خوا مې بورک دلاسه ورکړ، بل خوا مې پیسې خاورې شوې او د ډېر خطر مې د ځان ولید. له ناچارۍ مې زارۍ او ننواتې پیل کړې، خو دوی په ډېرې بې رحمۍ لاسونه او پښې په پړو راوتړل او یو تن یې کوچنۍ ښیښه پوزې ته راوړاندې کړه، سر مې ګنګس او په ځان پوی نه شوم، کله چې مې سترګې وغړولې په یوه خونه کې د تخت پر سر په ډېر بد حالت کې پرته وم

***

خونه تنګه او تیته وه، لاسونه او پښې مې تړل شوي وو، مخکې له دې چې د خپل ځان په اړه څه فکر وکړم د ۳۰ یا ۳۵ کلونو عمر لرونکې یو تن دننه راغی او په خندا یې وویل:

- اغلې حال مو څنګه دی؟

په عاجزۍ مې وپوښتل:

- زه چېرته یم، او ولې مو په دې تخت پورې کلکه تړلې یم؟

په هماغه بڼه یې وویل:

- ډېره اندېښنه مه کوه، دلته به مو ژوند ډېر بد نه تېرېږي!

ځان مې وخوراوه او ومې ویل:

- هیله کوم ماته له دې حالته نجات راکړئ

هغه مې ترڅنګ راغی او په ملنډو یې وویل:

- ډېر ښه، مګر په یو شرط؟

- څه شرط؟

دا چې هوښیاره اوسه او ځان ژوبل نه کړې؛ ځکه پخواني مالک دې ویل چې ته د لیونتوب ستونزه لرې او شونې هم ده.

له خولې مې چيغه ووته:

- رښتيا داسې نه دي ! ما خوشې کړه، تر څو ټول جريان درته ووايم هغه زما لاسونه را خلاص کړل او تر مخامخ کېښناستو وروسته يې راته وويل:

- اوس وايه مگر ښکاري داسې چې "تلسون" تاسې ډېر زورولي ياست؟

- "تلسون" څوک دی؟

- همغه چې ته يې پرما پلورلې يې.

د دې خبرې په اورېدو سره مې په وجود لړزه راغله:

- زه يې پر تاسې پلورلې يم؟

- هو ؛ مگر اروپايي نه يې؟

- زه سويسی يم، مالک نه لرم او په امريکا کې له خپل خاوند سره گډ ژوند تېروم !

- تاسې خاوند لرئ؟

- هو ! د خدای لپاره هيله کوم ما خوشې کړئ.

هغه خپل سر ته ټکان ورکړل او وې ويل:

- ډېره عجيبه ده، هغه په دې اړه ماته څه نه دي ويلي.

فکر مې وکړ شايد د دغه سړي په زړه کې د رحم او به تون شي او ما خوشې کړي، په خوښۍ مې ورته وويل:

- دا کوم ځای دی؟

- زما کور !

- کولای شم وپوښتم چې په نيويارک کې يم؟

- هو، اغلې په نيويارک کې ؛ خو خپله د نيو يارک په داخل کې نه ؛ بلکې شاوخوا اطراف کې همدلته زما خپل استوگن ځای او باغ دی.

- بيا نو هيله کوم پرې مې ږدئ چې له دې ځايه لاړه شم !

- لاړه شې؟ اغلې استا په بدل کې مې د ېرې روپۍ ورکړې دي
- څومره؟
- ۲۰۰۰۰ ډالر

په مغزو مې چکر راغی؛ ۲۰۰۰۰ ډالر؟ بیا نو معلومېږي چې زما آزادي ۲۰۰۰۰ ډالرو پورې مشروطه ده، هغه هم چې د پرېکولو هېڅ توان بې په ځان کې نشم احساسولای.

په تندۍ سره مې وویل:

- لږ رحم وکړه، زه دومره روپۍ نه لرم

په سپوره لهجه یې وویل:

- له تا په دې ډول د پیسو غوښتونکې نه یم
- نو څه ډول؟
- پرته له پلورلو مو بله چاره نه لرم، زه دلته د هر ښه ښه مشتریان لرم او تاسې خپلخوښې یاست چې هر یو مو خوښ و، تاکلی یې شئ؛ خو په داسې حال کې چې وړاندیز شوي قیمتونه مو لوړ وي

زما ژړا ته له پام اړولو پرته یې د بېرون څرېدلې تالی بتن کیښکاږله

چوپړی دننه راغی او ورته ویې ویل:

ښاغلي ته روایه دلته راشي جنس تیار دی

***

په دې وخت کې یې مخ را واړوه او زیاته یې کړه:

ستاسې نا ارامي بېځایه ده، زما ټول مشتریان پیاوړي شخصتیونه دي، چې یو یې د هند له معتبرو خلکو څخه دی، بل یې د ترکې له پخوانیو واکمنو او دریم یې یو عرب دی چې له نورو څخه لږ ځوان او همدا رنګ شتمن هم دی ادوی به تاسې له ځان سره خپل هېواد ته یوسي، هلته به مو په ځانګړو ښکلیو ودانیو کې ساتي.

نور مې زغم پای ته رسېدلی و او رښتیا هم نور له ژوندە ستړې شوې وم. ما به څو مره زغم کړی وای؛ څکه چې په دې څو ورځو کې له ډېرو بدو وحشتناکو پېښو سره مخ وم، هغه په داسې بدبختی چې ما یوازې په کتابونو او فلمونو کې لوستې او لیدلې وې. په هر حال څو شېبې وروسته هغه مشتریان چې ماته یې په اړه ویل شوي وو دننه راغلل.

یو له دوی نه همغسې چې ویل یې عرب و، اوږدې جامې او وېرووونکې څېره یې لرله چې په لیدو یې د انسان غوني ځیږه کېدل دویم تن چې هندي جامې یې پر تن وې نازک او ډنګر بدن یې درلود او له ډېرې خندا یې د ستوني تالو (منغ) ښکارېده. وروستی کس یو ترکی و چې امریکایي جامې یې پرتن وې او هغه یې کوله چې ځان امریکایي ثابت کړي؛ خو ترکیتوب یې له لېږو کلمو ښکاره وو.

(تیپي وښیي؛ خو څرګند بده له چې له دغه لباس سره بلد تیا نه لري)

دغه درې تنه چې د داړونکو ځناورو په څېر یې زه څارلم، کرار کرار وړاندې راغلل او زما د پلورونکي تر ور پېژندنې وروسته کیناستل. زه یې مخاطبه کړم: اغلې، همغه ډول چې مې درته ویلي و دغه درې واړه ستا پېرودونکي دي او تاکنه یې ستا په لاس کې ده؛ مګر دا چې یو له بله لوړه بیه وړاندې کړي.

هندي څوان چې یو احمق او بې باکه انسان ښکارېده له خپل ځایه پورته او زما تر څنګ راغی، لاس یې زما پر بدن راتېر کړ؛ خو پر ته له خنډ مې یوه پیاوړې څپېړه وواهه.

دا کړنه مې د ارباب خوښه نه شوه او له راپورته کېدو سره یې په چیغه وویل: بد اخلاقې! ته دومره بې شرمه شوې چې اوس په خپلو مشتریانو هم لاس پورته کوې، اوس به یې درمعلومه کړم؛ خو ترکي وګړي یې مخه ونیوله او په نیمه ماته ګوډه انګلیسي یې ورته وویل: هغه وبخښه. ښځې فطرتاً ناقص العقله دي، زما هسې ددې یاغي

کوترو کړنې خوښېږي، خیر کرار کرار به د خپل مالک له خوی سره بلد ه شي.

له ډېرې ناارامۍ په ځمکه ولوېدم او په چیغو چیغو مې وژړل، زما د ژړا په جریان کې دوی زما د قیمت په تړاکلو بوخت ول، آن تر دې چې یو وخت مې پر بدن د چا اینبو دل شوی لاس حس کړ، راپورته شوم ومې لیدل چې همغه ترکی دی او د ژېړو چټلو غاښونو په ښکاره کولو یې وویل:

ښکلې مرغۍ. ستا قیمت به او س وټاکل شي!

د کور مالک راوړاندې شو او امر یې وکړ چې خپلې جامې له بدنه لرې کړم. درک مې کړه چې لو مړنۍ خبرې پای ته رسېدلي او اخیستونکي اړینه بولي چې زما بدن وګوري؛ خو پرېکړه مې وکړه چې په هر قیمت وي د دې بې پتۍ مخه به نیسم؛ مګر زما هڅو کومه مثبته پایله ورنه کړه او دوی د ورو لېوانو په څېر راباندې راټول شوو، په څو شېبو کې یې جامې راوشېرلې، نور مې د مبارزې توان نه درلود او بې هوښه شوم.

کله چې په خود شوم ومې لیدل چې ترڅنګ مې خدمه ولاړه ده او لاسونو کې یې جامې نیولي دي، سمدستي مې همغه واخیستې او پر تن مې کړې.

داړونکي ځناور لا هم د خونې په یو کونج کې په خبرو بوخت ول او داسې ښکارېده چې لا هم زما د قیمت په ټاکلو کومې پایلې ته نه دي رسېدلي.

د دوی په منځ کې ترکی تر ټولو قهر جن ښکارېده.

. د کور خاوند په ما بولي ولګوله(آزادې بېې ته یې وړاندې کړم)، څو مره به چې ترکي لوړه بیه ټاکله مقابل لوري به هم ترې لوړه خبره کوله

دغه حالت روان و ترهغې چې ترکی په شاه لاړ او میدان هندي او عرب ته پاتې شو.

عرب چې وار په وار یې قهر زیاتېده نا څاپه یې کمربند نه خنجر راوویست او په خپل ټول زور یې د تنکي هندي ځوان په سینه ورخښ کړ.

ترکي چې خپل ملګری یې دلاسه ورکړل شوی ولید. خپله تمانچه یې راوویسته او د برید لپاره یې ماشه کښېکارله؛ خو مرمۍ تصادفاً د عرب پرځای د کور پر خاوند برابره شوه او د هر ژر یې د مرګ له کومي تېر کړ.

خدمتګار چې تراوسه په خونه کې ولاړ و د دغه حالت په لیدو بېرون ووت او په یوې ویرجنه چیغه یې نور را خبر کړل، په څو ثانیو کې څو تنه کورته را ورسېدل او سخته نښته پیل شوه.

عرب چې حالت نازک او پیچلي ولیدل ورو- ورو یې ځان د کتارو (او سپنیزو پنجرو) ترڅنګ ورسوه؛ مګر د مقابل لوري په یوې مرمۍ له تېښتي وغورځول شو. ترکی هم تر سختو لغتو او سوکانو لاندې بې هوښه پروت و.

ما له موقع نه په استفادې خپل ځان هوېلۍ ته وغورځوه، دا مهال نور تیاره په خپرېدو ره او دا ټوله لوبه زما په سر وه. مخکې له دې چې د چا پام را اوړي نو موړی استوګن ځای مې ترک او بیرون سړک ته ووتم لومړنی موټر چې مخې ته مې راغی یوه مېرمن او سړی په کې سپاره وو، راته ودرېدل، په بیړه ورپورته شوم او سیخه یې نیویارک ته راوستم

کله چې خپل کور ته ودننه شوم د بورک هېڅ څرک نه لګېده، اوږدو کړاوونو ستومانه کړې وم، تر دوو اونیو نا روغه پرته وم، آن تر دې چې بلاخره مې نن د لږې روغتیا په احساسولو د یو دوست په مرسته تاسې

ته مراجعه وکړه، اوس نو ښاغلی هامر له تاسې هیله کوم چې زما خاوند پیدا او ما له دغې بېوزلی وژغورئ!

مېرمنه د دې کیسې تر اورولو وروسته غریو ونیوله او ښه د بریې وژړل

سګریټ مې ګل کړ او په داسې حالت کې چې له ځایه پورته شوم ومې ویل:

- فرانسیس! زه له تاسره ژمنه کوم چې د خاوند په موندلو او د دغو ناولو جنایتکارانو په له منځه وړلو کې به هېڅ مرسته درنه دریغ نه کړم

- اوس دې ومنله ښاغلی هامر!

- البته، ایا د هغې نجلی عکس چې د ې له البومه اخیستی و له ځان سره ساتلی دی؟

اوښکې یې پاکې کړې او په افسوس سره یې ځواب راکړ:

- له بده مرغه چې هغه عکس مې ورک کړی دی، مګر زه هغه پېژنم او د اړتیا پرمهال به یې در سره ترکوره لاره شم

- ډېر ښه بس هم غه د کور ادرس یې راکړه!

ادرس یې د کاغذ پرمخ ولیکه او په داسې حال کې چې ما ته یې راکوه وې ویل:

- ښاغلی هامر! ما نه یوه مهمه خبره هېره شوې وه.

- کومه خبره؟

په خجالت امېزه لهجه یې ځواب راکړ:

- ما سره سمدستي روپۍ نشته چې تا ته یې د حق الزحمې په بڼه درکړم

ومې خندل او تر دروازې د بدرګه کولو په حال کې مې ورته وویل:

- خوږې فرانسیس! زه له تا هېڅکله دا تمه نه لرم. زه دا خپله ایماني دنده او مسوولیت بولم چې مرسته دې وکړم. له دې اړخه بېغمه اوسه.

هغې په خوښۍ مننه وکړه او ما په رښتينولۍ داډ وکړ چې د معلوماتو د ترلاسه کولو پرمهال به يې په جريان کې کوم.

د فرانسيس له تګ وروسته مې پرته له ځنډ د خپل دفترشمېره دا ېره کړه، ولدا غوږۍ پورته کړه:

- مهرباني وکړئ!

خپل غږ مې تغير کړ او په شوخۍ سره مې وويل:

- زه د متحده ايالاتو جمهور رئيس يم!

- مايک، ته يې؟

- هو، ګرانې

- کله راغلی يې؟

- څو ساعته وراندې

- بس هرڅومره چې ژر کېږي زما تر څنګ راشه!

- همداسې فکر لرم خو يو شرط لري!

- څه شرط؟

- دا چې ښکلې جامې او سينګار کړې څېره.

- ای لېونيه، هرڅه چمتو دي ژر راځه!

- درغلم ګرانې بس پاو وخت کې به دې ترڅنګ درو سېږم

غوږۍ مې کېښود، او له کوره ووتم؛ خو ټېلفون ته پرلپسې زنګونه راتلل دا ځل پات و، همدا چې زما غږ يې واورېد په ډېرې قهرېدلې بڼه يې وويل:

- مايک چېرته يې؟

- ښاغلی رئيس، ستاسې په خدمت کې

- ملنډې دې پرېږده او عاجل ځان ماته راورسوه!

- د څه لپاره؟

- د الجيسون په استوګن ځای کې د هر خطرناک جنايت پېښ شوی دی.

په جديت سره مې ځواب ورکړ:
- ښه نو دا موضوع ما پورې څه اړه لري؟
- عجيب کم عقل يې، دا جنايت يې ستا په غاړه اچولی دی
- زما په غاړه؟

هو، دوه اونۍ وړاندې پېژندل شوی جيسون له درې تنو مېلمنو سره چې يو يې ترکی، بل هندی او دريم عرب و وژل شوي دي، همدارنګه يې دوه ساتونکي تېپيان شوي او دوه وژل شوي هم دي؛ اوس پوی شوې؟!

سمدستي پوی شوم چې دا هغه پېښه ده چې د وژنو په اړه يې فرانسيس راته ويلي وو، د پات ځواب کې مې ووېل:
- ګرانه ته له ما هېڅ انديښنه مه لره، زه پوهېږم چې ال جيسون او ملګري يې څنګه وژل شوي دي
پات په ځواب کې راته وويل:
- ته په دې سره نه شې کولی ځانته د خلاصون لار پيدا کړې!
- ځان خلاص کړم؟! ته څه وايې پات! زه د داسې عمل مرتکب نه يم چې ترې د خلاصون په هڅه کې دې شم
هغه زياته کړه:
- اخر د تمانچې دوه مرمۍ د جيسون په بدن لګېدلي دي او د هغې له وجې له منځه تللی دی.
د پات دې خبرو مې له ښو څمکه وښويوله او په وجود مې خولې راماتې شوې پرته له دې چې له پات و پوښتم ومې ويل:
سمه ده نن دې څو ساعته وروسته ليدو ته درځم

غوړې مې کېښودې او د وسلې ایښودلو الماری په لور ورغلم، ما تل خپله اضافي وسله دلته ایښوده. په بیړه مې د الماری ور پرانست او دننه مې نظر واچوه، حیرانتیا مې زیاته شوه، ومې لیدل چې یوه دانه (۴۵) ماډل لرونکې تمانچه مې نشته له ورخطایی ګنګس شوم چې دا د چا په واسطه او څنګه وشول؟

نه پوهېدم

✿✿✿

کله چې خپل دفتر ته ننوتم، ولدا راته په انتظار کې وه، په روغبړ کې مې ورته وويل:

خوږې! باور وکړه چې زړه مې ډېر درپسې خفه شوی و.

هغې خپل سر زما په غېږ کې زور کړ او وې ويل:

-مايکه! ستا دا څو ورځې هجران رابانديې ډېر سخت تېر شو.

- په ما هم همداسې.

- ايا بلاخره بريالی شوې؟

- د پانچو په اړه؟

- هو!

- هو ګرانې هغه ناولی انسان د خپل کړو په سزا ورسېد؛ مګر تر اوسه لا خبره پاکه نه ده او لا په يو بل جنجال ککړ شوی يم

- څه جنجال مايکه!

وروسته له دې چې په کوچ کېناستم سګريټ مې بل کړ او د فرانسيس غميزه مې ورته واوروله، د پاټ په اړه مې هم ورته وويل.
په حېرانۍ يې وپوښتل:
- ايا پوليس غواړي تا توقيف کړي؟
- هو !
- په کوم دليل؟
- په دې دليل چې د هغه جيسون وژنه زما په تمانچه ترسره شوې
- اخر دا څنګه مايک؟ !
- دا داسې يوه پوښتنه ده چې خپله يې هم په ځواب نه پوهېږم، مګر شونې ده يو څوک د نورو په مرسته زما اپارتمان ته داخل شوی او غالباً اصل موضوع يې زما وسله نه او دا موضوع په دويمه درجه کې ځای لري.
- ښه نو اصلي موضوع څه شی دی؟
همغه انګلستانی لرد (د انګلستان په شاهي کورنۍ پورې تړلي/ معتبر اشخاص) چې د خپلې مېرمنې په وژنه يې اعتراف کړی و.
- هو يو شمېر خيال لري چې يوه بله ښځه د لرد د مېرمنې په نوم ځای ونيسي په داسې حال کې چې دغه اعتراف ليک نه اوسي او دا نقشه د پرېښانه او پلې کېدونکې ده.
لرد کوئين په امريکا کې يوازې ژوند کاوه، څوک يې له کورني څوک څخه خبر نه وو، هېڅوک نه پوهېدل چې هغه خپله مېرمن وژلې ده او هرچا فکر کاوه چې مېرمن يې په انګلستان کې ژوند کوي.
هو ! يو شمېر ددغې اعتراف ليک په لټه کې دي او هڅه کوي چې ترلاسه يې کړي په داسې حال کې چې دا تصادفاً زما ګوتو ته راغلې ده.
ولدا په حېرانتيا سره وپوښتل:
- مايکه، تا دغه اعتراف نامه له کومې سورې پيدا کړه؟

سګرېټ مې په سګرېټ داني کې وغورځوه او ومې ويل:

- دغه اعتراف پاڼه په يو سربندي پاکټ کې وه چې خپله مکسيکو ته تر تګ وړاندې دې ما ته راکړې وه. اغلې ولډا انو مورې لرد دا اعترافنامه خپله ليکې او له هغې وروسته يې په بوتل کې بندوي او په خپل لاس يې سيند کې لاهو کوي؛ خو د هغه ځانګړې مرستيال دا حالت ځاري او پاکټ بېرته له اوبو راباسي؛ مګر له بده مرغه چې د همدې موضوع په سر خپل ژوند هم دلاسه ورکوي، يعني ورانکاري پرې پوې شوي او هغه يې له منځه وړې.

- هو مايک، ما دغه پېښه په ورځپاڼه کې ولوسته مګر ، هغه د ځان وژنې علت معلوم نه شو.

په خندا مې وويل:

- ما هم چې اعترافنامه په لاس کې لرله نه پوهېدم چې چا راته رالېږلې ده.

- اوس دا سند له تا سره دی؟

- هو ګرانې ځای يې مسؤن دی؛ مګر يو شمېر خلکو فکر کړی چې دا ما په پارتمان کې ساتلې ده، په همدې خاطر خو زما په نه موجوديت کې دلته راغلي، دا چې سند يې نه دی پيدا کړی تمانچه يې را نه پټه کړې او د آلجيسون په وژنه يې زه په جوال کې اچولی يم.

- خبرنو د فرانسيس په وينا چې جيسون هغه ترکي وژلی دی؟

- بلې په داسې حال کې چې دغه سړی د هغې دلې غړی دی چې لرد شتمنی ته يې سترګې پټې کړې دي دا پرته له شکه چې هغه يا يې ملګري زما پارتمان ته راغلي او بيا يې يوه بله موضوع....

- څه موضوع؟

- دا چې مخ پټې وسله وال دغې دلې سره کاملا يو له بله بېل دي په هر حال د پات ترليدو نه شم کولی څه وړاندوېنه وکړم

- اوس څه تصميم لرې او څه کار کول غواړې؟

- غواړم د پات ليدو ته لاړ شم

ولډا د نارامۍ په څرګندولو سره وويل:

- مګر هغه تا توقيفوي!

د ښکلولو سربېره مې ورته وويل:

- باور لرم چې هغه په خپل استوګنځای کې له ماسره هېڅ کار نه لري

- ښه نو زه هم درسره ځم

- نه ګرانې ته همدلته زما د ټېلفون په انتظار اوسه

- مګر مايک...

ژر مې په غېږ کې ونيوه او پرې مې نه ښوده چې نور څه ووايي، په ارامۍ مې ښکل کړه او نور ترې روان شوم

***

پات مې په نا ارامۍ انتظار کاوه، کله چې يې وليدم؛ نو د معمول په څېر يې خپلې اغزنې خبرې پيل کړې:

- ښه مايکه، بلاخره دې په لوی لاس ځان کړاو ته واچوه!

په نا ارامۍ سره مې وويل:

- پاته، عاقلانه فکر وکړه!

- عاقلانه فکر وکړم! ته غواړې نوبارک د ناامنۍ کندې ته ټېلوهې؟!

- دا خوشې چټيات دي!

- مايکه، زه تا ښه پېژنم.. تا الجيسون د هغه تر استوګنځايه ځارلی او بيا دې په ګډه له مېلمنو سره وژلی دی

که څه هم ډېر په غوسه وم؛ خو بيا مې هم د پات داستان اورېدو ته خندا راغله او ورته ومې ويل: پاته! لږ زما خبرو ته هم غوږ ونيسه او که همداسې ډېر وخت وغېږېږې؛ ناچار يم چې خپل غوږونه بند کړم

پاټ خو شيبې چپ شو او زياته يې کړه:

- اول غواړم پوه شم چې د آلجيسون په کور کې څه څه موندل شوي دي؟

- څه دې غوښتل چې پيدا شي؟ ستا تمانچه او د هغې مرمۍ چې د ۴۵ ماډل لرونکې تمانچې په واسطه کارول شوې دي؛ ځکه خو دا ستا جنايت ښکاره دليل دی.

- ډېر ښه؛ مګر تاسره دا فکر نه و چې بل کس به زما په وسله د جرم مرتکب شوی وي؟

- يعنې وسله دې غلو وړې وه؟

- هو! او له دې وړاندې زه بل قانع کوونکی دليل نه لرم!

- نو ته بيا چېرته وې؟

- مکسيکو کې

پاټ سوچ کې ډوب شو، ښه يې بدله شوه او په شمېرل شويو خبرو يې وويل:

- مايکه، فکر مې ارام شو، ريښتيا هم لپو نتوب ته نېږدې شوی وم له خپل ځايه پورته شو او څو شيبې وروسته له يو بوتل مشروباتو او دوه ګلاسونو سره بېرته راغی، تر مشروباتو څکلو وروسته مې ترې وپوښتل:

- ښه پاټ! دا هم راته ووايه چې پرته زما له تمانچې د آلجيسون په کور کې نور څه ترلاسه شوي دي؟

- د ښځينه جامو څو ځېرلې ټوټې او يو تصوير.

پرته له شکه چې د جامو دا ټوټې او عکس فرانسيس پورې تړاو درلود، همغه عکس چې له البوم نه يې راوېستی و؛ خو په دې اړه مې پاټ ته څه ونه ويل او ترې مې وپوښتل:

- کولای شم دغه تصوير زه هم وګورم؟

- هو، کومه ستونزه نشته؛ خو ته اوس هم تر ځار لاندې يې او نشې کولای د پولیسو ادارې ته لاړ شې.

- ته خپله دغه کار وکړه

- د څه لپاره؟

- ددې لپاره چې زه ددغه عکس څښتن پېژنم پاتَ غوښتل څه زيات کړي؛ خو ومې ويل:

- زه نور څه نه غواړم، يوازې هغه عکس دلته راوړئ؛ ځکه زه اړيمه چې هرڅومره ژر کېږي تاسې ته خپله بې ګناهي ثابته کړم

هغه په دېرې چټکۍ سره زما غوښتنه ومنله او وروسته د ټېلفون له اينسودو راته مخامخ کېناسته

- هی مايکه اکه زه همدا اوس هم تا د پوليسو په ولکه کې ورکړم ته به څه وکړې؟

ترمخ اينسودل شوي مشروبات مې په سر راواړول او ځواب مې ورکړ:

- ته هېڅکله دا کار نه کوې

- ولې؟

- ځکه چې زه کولای شم خپله بې ګناهي ثابته کړم؛ مګر د آلجيسون او د هغه د مېلمنو . وژنې موضوع به د تل لپاره همداسې ګونګه پاتې شي.

- يعني ته دومره په خپلې هوښياری غره (دادمن) يې؟

- خبره د هوښيارۍ نه ده پاته، خبره دا ده چې زه له دې وژنو خبريم پاتَ خپل لاس په تندي کېښود او وې ويل:

- زه ستا په خبرو نه پوهېږم، له يو اړخه وايې چې د دغې پېښې د پېښېدو پرمهال مکسيکو کې وې، له بل اړخه دعوه کوې چې په دې وژنو خبر يې؟ عجيبه ده!

ومې خندل، په همدې شېبه کې ګمارل شوي کس غږ کړ چې د پولیسو مامور راغی.

پات په چټکۍ له خونې ووت او یوه دقیقه وروسته په لاس کې نیولي تصویر سره خونې ته راننوت؛ هه! دا دی عکس!

هغه مې واخیست او ورته ځیر شوم، ریښتیا هم ښکلې نجلۍ وه. له ځایه پورته شوم او په داسې حال کې چې تصویر مې په جېب کې ایښوده ومې ویل:

- پاته، زه باید نور لاړ شم
- څه دې ترلاسه کړل؟

په موسکا مې وویل:

- ډېره بیړه مه کوه
- ښه نو بیا نن شپه راسره اړیکه ونیسه، دا کار حتمي دی
- سمه ده، اوس د الله په امان
- د لیدو په هیله مو

له هغه ځایه چې راووتم یوې تېلفون خانې (اړیکتون) ته لاړم او د خپل دفتر شمېره مې ډایله کړه، ویلدا ته مې وویل چې زما په تمه نه شي.

وروسته یوې تکسي ته پورته شوم او د دغې نامعلومې نجلۍ ادرس مې ورکړ. اړینه مې ګڼله چې د دغې نجلۍ له مور سره خبرې وکړم؛ ځکه اوس د دې نجلۍ عکس هم راسره او کولی مې شو په ډېرې اسانۍ ځان له جریان څخه خبر کړم

***

د نجلۍ نوم "مارلين" و، پلار يې نه لره او خپله يې د ګل فروشۍ په مغازه کې کار کاوه، ادرس يې د ۲۸ مې جادې په پای کې و، کله چې وروررسېدم، مور يې زما هرکلی وکړ.

ښځه شاوخوا ۴۵ کلنه وه؛ مګر تراوسه يې څېره کې د ځوانۍ نښې پاتې وې. زما په ليدو لږه ګډه وډه شوه او په ناارامۍ يې وپوښتل:

- فرمايش مو لره؟

په داسې حال کې چې خپل پېژند کارمې وروښود ومې ويل:

- زه مايک هامر يم، د خصوصي چارو کارپوه.

احساس مې کړه چې چلند يې کاواکه دی، وروسته زما تر ځان پېژندنې يې د کېناستو سربېره راته وويل:

- ښاغلی هامر، څه شې ددې لامل شوو چې تاسې دلته راتلو ته اړ باسي؟

- تاسې نه پوهېږئ چې د څه دپاره راغلی يم؟

- له بده مرغه نه پوهېږم

مېرمنې، زه راغلی یم ترڅو ستاسې د لور (مارلین) په اړه د رسره خبرې وکړم.

په وجود یې یوه نازکه لړزه راغله چې ما یې حالت ښه درک کولی شو. سګریټ مې بل کړ او زیاته مې کړه:

- هو، راغلی یم چې د هغه څه په اړه وپوښتم. هو ستا نوم؟

- لورا

- مېرمن لورا ! ستاسې د لور حالت زه ډېر اندېښنه کې کړی یم، تاسې یې په اړه څه خبر لرئ؟

په سره سینه یې وویل:

څو ورځې وړاندې مې په اړه یو لیک ترلاسه کړی و، حالت یې ښه دی، اوس یې د سینما په برخه کې ډېر پرمختګ کړی دی.

- ښه، شونې ده د هغې پته (ادرس) راکړې؟

- له بده مرغه، دقیق ادرس یې نه لرم؛ ځکه هغه تل په ګرځنده حالت کې وي. فکر کوم تراوسه په هونولولو کې اوسي، چې لیکلي یې وو هغه ځای ته د تلو نیت لري؛ ځکه د پولیسي فلمونو له یوې کمپنۍ سره یې قرارداد کړی دی.

ښځې په ځومره ارامۍ دغو درواغو ته تړاو ورکاوه. باوري وم چې تولې خبرې یې له ربښتیا سره په ټکر کې دي. په مخ مې لاس راکش کړ او زړه کې مې د هغې دغه دروغ ویونکي هنر ته افرین وواېه. تر لږې چوپتیا وروسته مې وویل:

- د هغې له لیکونو هېڅ کوم یو دې له ځان سره نه دی ساتلی؟

ځواب یې راکړ:

- نه، له بده مرغه؛ ځکه هغې غوښتنه کړې وه چې یو لیک یې هم له ځان سره و نه ساتم

نور نو ماته هېڅ شک پاتې نه شو چې دغه ښځه د خپلې لور په ورکاوي او لومه کېوېستو کې پوره لاس لري او هغه کمبخته نجلۍ د کلک زړیتوب دښمنۍ په اور سوزېدلې ده. مګر د کومې ښښې شتون و چې ددغې مور او لور ترمنځ یې ستونزه جوړه کړه؟ دا لا نو د پوهېدو وړ وه.

په امرانه لهجه مې وویل:

- لورا! ته نه شې کولای ما تېر باسې

زما خبرې یې په بیړه پرې کړې او په خوړ سره یې وویل:

- څنګه، تاسې په کوم دلیل سره دا خبره کوئ؟

- په دې دلیل چې ستاسې لور په هېڅ دلیل هالیوډ ته نه ده تللې او د سرغړوونکو او جنایتکارانو په ولکه کې زنداني ده. زه په دې اړه پوره ډاډ لرم.

له خایه پورته شوه او په لوړ غږ یې وویل:

- سرغړوونکي او جنایتکاران؟! دا خبرې خوشې، چتیات دي: څکه هغه لیکو نه چې ماته راځي هغه څه دي؟ هرو مرو وایې چې هغه هم جعلي دي؟!

په داسې حال کې هڅه مې کوله ارام او سم ړمې ویل:

- لورا غوږ و نیسه! زه له ټولو کارونو خبر یم، تاسې ته ډېځکله هم لیکونه نه دي راغلي او نه به راشي. زه ستا نه دروغجنو خبرو وتوانېدم چې د مسلې ژورو ته ننوځم، "ته" نه یوازې دا چې له ټولو شیانو خبره یې؛ بلکې په خپل لاس دې مارلین بېچاره ناولو انسانانو ته سپارلې ده او پرته له شکه امکان لري څه ګټه دې هم د هغې پر سر ترلاسه کړې وي یعني تا د څو روپیو په بدل کې هغه نادرکه کړې ده. له دې وجې د ژوند دغه حالت نه شي کولی نوې بڼه ولري، لازمي ده چې په دې کې د عشق اغېز شته، هغه هم د یو ناولي او ځان غوښتونکي عشق؟

- زه نه پوهېږم چې ته څه وايې
- ډېره ښه پوهېږې، امکان لري تاسې دواړه (ته او مارلين) په يوه تن مين وئ او تا غوره ګڼلې چې خپله سياله له منځه يوسې؛ څکه تا ته نور دې کوم توپير نه درلود چې دا سياله دې خپله لور وي او يا کومه بله مېرمن، ته خپلې مينې لونې او ړنده کړې وې.

لورا دې خبرو په اوربدو بې واکه شوه او ورو يې په څوکۍ تکيه ووهله

غشي مې ډېر پرځاى لګېدلى و، مخکې له دې چې د خبرو اغېز مې له منځ لاړ شي، په همغې بڼه مې ور زياته کړه:

لورا ! اوس دې خپله راته ټول جريان او حقايق ووايه، ژمنه کوم چې د امکان په صورت کې به دې له دې حالته د ژغورلو هڅه درنه نه دربغوم.

لورا خپله بڼه بايللې وه، ما يې په څېره کې ورخطايي او اندېښنه لوسته، ساعت ته مې وکتل شاوخوا د شپې يوه بجه وه؛ خو لا مې کار پرمختګ نه و کړى، په تندۍ سره مې ورته وويل:

- ژر کوه خبرې وکړه ! ما سره وخت نشته، ته کولى شې له دغې لومې دې خپله لور او ځان خلاص کړې مارلين ستا لور ده، هله ژر کوه نور وخت نشته لورا !

په داسې حال کې چې له سترګو يې اوښکې بهېدې وې ويل:

- ښاغلى هامر ما تېروتنه کړې، داسې ستره تېروتنه چې له امله مې خپله ښکلې او ګرانه لور دلاسه ورکړه؛ مګر باور وکړه چې ما په دغه کار کې لاس نه درلود.

څو شېبې غلې شوه، په جديت مې وويل:

- ښه دوام ورکړئ !

- هو ښاغلى هامر، موږ دواړو "استيو" سره مينه لرله

- استیو !

- هو، هغه ډېر مینه ناک ځوان و او زما ورسره لیونۍ مینه وه؛ خو هغه ډېر پست انسان و، له مور دواړو سره یې ستر خیانت وکړ- هم ما هم مارلین سره- دغه ناولي انسان زه او مارلین د بدنامۍ کندې ته ټېلو هلو، آن تر دې چې بلاخره مارلین وتښتېده او تر هغې دوه ورځې وروسته استیو هم ورک شو، ما د خپلې ابرو او عزت ساتلو لپاره هېڅ غږ ونه وېست او خبره مې همداسې پټه پرېښوده.

ساه مې واخیسته او ومې ویل:

- ښه وایه چې پوی شم چېرته له استیو سره بلده شوې؟

- په "ابال" رستورانټ کې، هغه هم یوازې د غرمنۍ پرمهال مو سره خبرې وشوې، په نرمو او خوږو خبرو یې زما پام وروا ړوه او ډېر ژر مې پرې زړه وبایله؛ خو ډېر بې ننګه انسان و.

- د هغه ځای، استوګنځای درمعلوم دی؟

- ویل بې چې مهندس دی او په "تام" رغنیز شرکت کې کار کوي

- ایا د ملګرتیا په دې دومره وخت کې یوه ورځ هم ورنغلې چې دا دروغ او که ربښتیا وایي؟

- له بده مرغه؛ مګر وروسته له هغې چې زه یې پرېښودم، یو ځل هغه ځای ته ورغلم، البته ددې لپاره نه چې زه یې پریښې یم؛ بلکې غوښتل مې چې د مارلین احوال واخلم خو هغوی راته وویل چې تر ځو ورځو مخکې پورې یې دلته کار کوه؛ مګر له هغې وروسته یې استعفا ورکړې ده.

- یعني دا استعفا او د مارلین ورکېدل سره په یو وخت کې رامنځته شوي دي؟

- هو ښاغلی هامر

- خو تاسې دا جریان بیا ونه څاره؟

- نه؛ څکه په همغو لومړيو کې د مارلين ليک را ورسېد چې ليکلي وو: "د تل لپاره مې هېره کړه ترڅو له..".

بيا هم دغه مکاره ښځه په خپلو دروغو ويلو لګيا وه او دا يې په داسې زرنګۍ ويلې چې تا فکر کاوه ټولې خبرې يې په حقه دي هو، دا د ېره پياوړې مسلکۍ دروغجنه وه.

په دې وخت کې مې سترګې په ديوال کې په ځړېدلي عکس ولګېدې، لورا ته مې وويل:

- دا د استيو عکس دی؟

تر لږ فکر وروسته يې د ژبې په "څک" سره د ((نه)) ځواب راکړه.

ورته و مې ويل:

عجيبه ده ! سربېره پر دې چې دا ټولې بدمرغۍ پرتاسې د همغه ناروا دلاسه راغلې خو بيا هم تا يې په عکس د خپلې خونې دېوال ښکلی کړی دی؟

په بې پروايۍ يې وويل:

- دا عکس د مارلين د ښکلې ځوانۍ خاطرې ژوندۍ ساتي؛ څکه له بده مرغه چې د لور عکس مې له ځان سره نه لرم او په همدغه يې مينه ماتوم.

- چې د استيو عکس له ځان سره وساتې؟ !

په قهرجنه لهجه يې وويل:

- هو !

- رښتيا هم چې ستا حق دی

- رښتيا ښاغلی مايک هامر ! تاسې زما له مارلين څخه خبر نه لرئ؟

له جيبه مې د مارلين عکس راوويست او ورمې کړ. په بېړه يې رانه واخيست او ځو ځل يې ښکل کړ. ځو شېبې وروسته يې په هيبت وهلو

سترګو د خپلې لور په تتې او مړاوې شوې څېرې سترګې خښې کړې او په چیغو یې وویل:

هی ! کاش چې مړه شوې وای، دا د یوې مور له توانه وتلې خبره ده!!!

په زړه کې مې وویل: ای زړې ناولې او شهوت پرستې ښځې بلاخره یې ستا مخه خلاصه کړه.

درک مې کړه چې د چا انتظار کوي؛ خو ښکاره مې څه ونه ویل، همداسې په څمکه ناست پاتې شوم.

هغه همداسې غلې وه او تر لږ خند وروسته یې په ډېرې سپین سترګۍ د دروازې لور ته لاس وغزوه او زیاته یې کړه:

- په هر حال ښاغلی هامر، فکر کوم که نورې خبرې مو پاتې نه وي یوازې همدا غوښتنه لرم، هرکله چې مو زما د لور په اړه معلومات ترلاسه کړل؛ نو خبره مې کړئ! دا چې اوس مبلمه لرم او راروان دی شاید ستا په لیدو ناراحته شي، په همدې خاطر مو له شتون بخښنه غواړم.

چاره نه وه او له ځایه پاڅېدم.

- ډېر ښه، ستاسې خند کېږم نه، تمه ده بل وخت سره خبرې وکړو.

- حتماً. زه ستاسې په څېر کارپوهانو سره له خبرو کولو ډېر خوند اخلم.

تر دې خبرو وروسته راوړاندې شوه، زړه یې و چې ښکل مې کړي؛ خو په بیړه یې له خونې ووتم او ور غږ مې کړ:

- سمدستي د الله په امان

❋❋❋

همدا چې سړک ته راووتم څو ګامه وړاندې یوې هټۍ ته ددننه شوم. له هټیوال نه یو ګیلاس مشروبات راوغوښتل- هغه یو ټیټ قدی او پلن څټی سړی- رانه لږ وړاندې ودرېد او تر شونډو لاندې یې وویل:

- خواړه نه خورې؟

- نه، فقط مشروبات.

ددې خبرو په جریان کې مې تر څنګ اخوا د ښځوا سیمه خپل نظر لاندې تېره کړه، په یاده هټۍ کې یوه نجلۍ هم د یو مېز تر شا ناسته وه او له یو بل تن سره یې خبرې کولې. د نجلۍ مخ زما پر لور و او د پېژند یې څېره زما په ذهن کې کېناسته؛ خو د ورسره ناست سړي په مخامخ لیدو ونه توانېدم.

مشروبات مې وڅکل؛ خو مخکې له دې چې ګیلاس د مېز پر سر کېږدم له لاسه مې خوشې کړ او د ځمکې پر مخ ولوېد. د ګیلاس له غورځولو مې اصلي موخه همغه پناه کس و چې ما یې د مخ د لیدو تلوسه لرله همدا چې مخ یې راواړوو، سمدستي مې وپېژند چې

"استیو" و، د هغه تصویر په ځېر چې ما د لورا په کور کې پر دېوال ځړېدلي حالت کې لیدلی و. نور تم نه شوم او د ېر ژر مې خان ترځنګ ورورسوه، په اوږه مې لاسونه ورکېښودل او په ورو مې ورته وویل:

- استیو؟

سترګې یې راپورې وګندلې

- بلې

- زه غواړم یو څو تکي خبرې درسره وکړم هغه زما غوښتنه د خان لپاره سپکاوی وګڼه، نیم راپورته او په قهر یې وویل:

- تاته چا دا اجازه درکړې چې له ما سره خبرې وکړې؟

ډېر مست و، سبق ورکولو ته یې اړتیا وه. په تېزۍ سره مې لاس پورته او په اوږه مې ښه کلک سوک (بوکس) ورایه کاواکه شو د مېز پرمخ ولوېد، خان یې ځمکې ته برابر کړ او په زنګونو کېناست.

هتیوال زما پر لور رامنده کړه، په داسې حال کې چې لاسونه یې راته خوځول چیغې یې کړې: بې غېرته انسانه، په یو ګیلاس مشروباتو (شرابو) دومره مست شوې!

وخت مې ورنکړ او یو ښه زورور سوک مې په خېټه ورواهه او همدا چې کوږ شو په یوه لغته مې ځمکې ته وغورځاوه.

په دې وخت کې استیو راپاڅېد او پرما یې برید وکړ، هتیوال هم ورسره ملګری شو، دواړو د وحشي ځناورو په ځېر منځ کې راایسار کړم، بله چاره مې نه لرله هرڅومره چې ژر وای باید یو مې ترې له پښو غورځولی وای هتیوال نابېره خان برابر کړ؛ خو دا چې زما پام د استیو پرلور و یو ډېر کلک سوک یې په سر ووهلم؛ مګر دویم وار ته مې وخت ورنکړ او چپ لور ته په تاوېدو سره مې پرلپسې دوه کلک ګزارونه په تشي (پختورګو) کې ور حواله کړل. فریاد یې وکړ او توازن یې دلاسه ورکړ.

استيو چې دا حالت وليد د شا له لوري يې راباندې بريد وکړ، ما ددې دول بريدونو لپاره تل له يو ځانګړي مهارته ګټه اخيسته اوس نو همدا وخت رارسېدلی و چې د ښي لاس په څنګل يې د شا په لور په معده ووهم، بې له ځنده يې ځان تيټ او په ځمکه کېناست په همدې حالت کې چې هتيوال تازه له خپله ځايه راپورته شوی و بيا ځل يو کلک ګزار وواهه او بېواکه مې کړ.

ساه مې واخيسته او دلاسونو تر مروړلو (سولولو) وروسته د استيو خواته ورغلم، هغه لاهم نالښت کاوه. په بې رحمۍ مې ورته وويل:

ځارويه! ته هېڅکله نه شې کولی زما پر وړاندې ودرېږې!

مګر هغه پوره بېحاله نه و او د څو لوڅو الفاظو په ويلو سره يې راخبر کړ. نور مې زغم دلاسه ورکړی و، تول زور مې راټول کړ او په يو ګزار مې بې واکه کړ.

په دې وخت کې مې هغې ځوانې نجلۍ ته پام واړوه چې له استيو سره مې يو مېز ته ناسته ليدلې وه. ځېرې يې الوتې بنه غوره کړې وه، لږ وړاندې ولاړه وه او زموږ حالت يې څاره، پر لور يې ورغلم او په موسکا مې ورته وويل:

راشه ګرانې خپل عاشق دې په هوش راوله، تا خو وليدل چې زه پر نه وم او غوښتل مې د انسان په څېر څو خبرې ورسره وکړم.

نجلۍ ددې پرځای چې د ځوان (استيو) پربوتي جسد ته پام واړوي ما ته راوړاندې شوه او په ژړغونې بڼه يې وويل:

ښاغليه! هرڅه چې غواړې له ما نه يې وپوښته، زه ژمنه کوم چې ځوابونه به يې سم درکوم.

ورته ومې ويل: سمه ده مګر د تېرو پېښو هڅه مې ونه کړې.

دامهال هتیوال تکان وخوړل او له خایه د راپورته کېدو په هڅه کې شو، ترڅنګ یې ورغلم او په داسې حال کې چې د پښې په بوټ مې وواهه ورته ومې ویل:

- که انسان یې نور کار درسره نه لرم، پورته شه!

نجلۍ مې دلاسه ونیوله او د یو مېز تر شا کېناستو، هتیوال مو د ته یو بوتل مشروبات له دوو ګیلاسونو سره راول او خپله د ویجاړو او ګډوډو پرتو مېزونو په سمولو بوخت شو.

استیو ته په اشارې مې هتیوال ته غږ کړل:

- سمد ستي یې دا له کاره ولېدلی جسد تر هغې د هتۍ شاته یو سه چې په هوش راځي. هتیوال همداسې وکړل او نجلۍ ته مې وویل:

- له څو مره وخته له دغه ځوان سره بلد تیا لرې؟

هغې مشروبات وڅکل او بیا په ارامۍ سره یې ځواب راکړ:

- نه، د ډېر وخت نه کېږي چې ورسره بلده شوې یم او تاسې ولې دغه پوښتنې له ما نه کوئ؟

- سمه ده ښکلې! دا ستا حق دی چې ما باید لومړی خپل ځان در پېژندلی وای، زه مایک هامر یم د خصوصي چارو کار پوه.

نجلۍ زما د نوم په اورېدو تکان وخوړل او په وجود یې ځانګړې ویره احساسېده، په حېرانۍ سره یې وویل:

- مایک هامر! ربښتیا تاسې مایک هامر یاست؟!

- بلې ګرانې ارتیا نشته چې زه دروغ ووایم

- نو بیا زموږ په ښار کې وئ؟

- ستا په اړه نه، ددغه ځوان په اړه

- د استیو؟

- هو، استیو

خو زه چې له تاسې څه پوښتم پرته له نیمګړتیا به یې پوره ځواب راکوئ!

- ژمنه کوم ښاغلی هامر، زه ستاسې تابعداره یم
- ډېره ښه. لومړی یې له ځانه پیل کړه، نوم دې څه دی؟
- مارګرېت "مارګرېت اداوارد"
- ډېره ښه مارګرېت، ته له څومره وخت راهیسې استیو سره پېژنې؟
- ۱۰ ورځو راهیسې
- یوازې ۱۰ ورځې؟
- هو!
- له دغه کس سره څنګه بلده شوې؟
- په سینما کې مو یو ماښام سره لیدنه وشوه
- په همدې سادګۍ؟
- هو، قسم خورم چې هوبه هو، مې رښتیا وویل، ما هېڅکله داسې فکر نه و کړی چې هغه به د پولیسو تر څار لاندې وي
- ته څه کار کوې؟
- په یوې ګلفروشۍ کې کار کوم
- عجیبه ده! هغه تاسې ته نه و ویلي چې څه کار او مصروفیت لري او له کومې لارې د خپل ژوند اړتیا وې پوره کوي؟
- خو ویل یې چې مهندس دی
- ایا له هغه څخه په دغې موده کې کوم شکمن حرکت یا غېر قانوني کړنه ونه شوه؟
- نه، هغه ډېر مؤادب او یادګاره و
- تا د هغه د ژوندانه په اړه څه فکر نه و کړی؟
- لازمه مې نه ګڼله. تراوسه مې د واده کولو کومه پرېکړه نه وه کړې
- تمه وه چې سره واده وکړئ؟

- هو ! همدا رنګ ښکاري ده
سګریټ مې بل کړ او ومې ویل:
- ډېر ښه، څنګه مو نن شپه دلته راپېښه وکړه؟
- پام کې وه چې نن مې د خپلې خور کور ته بوزي او له هغې سره مې معرفي کړي
- د خور نوم یې څه دی؟
- لورا او په وینا یې چې همدلته نږدې استوګنځای لري
اوس پوی شوم چې لورا به دغه ځوان سره همکاري لري او ددې سربېره چې ځوانو نجونو ته تېروتنه ورکړي، دوی له نیویارکه بېرون وړي او په ناولو کړنو یې اخته کوي چې مارلین هم له دغه حالته خوندي نه معلومېږي
مارګرېټ ته مې وویل:
نو بیا یې ته ولې تراوسه له خپلې خور سره معرفي کړې نه یې؟
هغې په ساده ګۍ ځواب راکړ:
څو ځله یې رانه غوښتنه وکړه چې ما د خپلې خور کورته ورولي؛ مګر ما نه منله؛ ځکه چې زه په کور کې یوه کوچنۍ خور لرم او نه مې شو کولای چې یوازې یې پرېږدم نن شپه مې هغه له خپلوانو کره ولېږله او خپله راغلم چې استیو سره یې د خور کورته لاړه او ژر ترې بېرته خپل کورته د کوچنۍ خور په خاطر ستنه شم
ددغې نجلۍ په ساده توب ډېر خوابدی شوم او خپل ځان سره مې وویل چې کمبختې څومره نېک بخته یې چې زما په کرونده کې رازرغونه شوې، ولا چې که پښه دې دغه جهنمي کورته وردننه شوې وه، د ژوند تر پایه به ددغه ځوان د ناولو هیلو قرباني وې
څو شیبې مو ترمنځ چوپتیا خوره وه، مارګرېټ له دغې چوپتیا ګټه واخیسته او وې ویل:

ښاغلی مايک ! ترا وسه دې ونه ويل چې استيو څه کړي وو چې تاسې يې خارنه کوله؟

ځواب مې ورکړ:

ګرانې مارګريټ، د لوی رب شکر وکړه چې ددغه ناولي انسان له لومې دې نجات وموند، اوس دې سمدواره خپل کورته لاړه شه او راتلونکي لپاره خبرکه اوسه چې ددغه ډول خلکو په خبرو نه ږه وه ډول خلکو په خبرو نه وه وځي.

مارګريټ په ځيرکۍ وپوښتل:

- ښاغلی مايک، حقيقت راته ووايه چې نوره ويښه او هوښياره اوسم

- غوږ ونيسه ! د استيو نيت دا و چې تا د خپلې يوې همکارې کور ته ترېيولو وروسته يې هوښه او بيا دې په ډېرې اسانی له نيويارکه بېرون وپلوري، په داسې حال نه يوازې دا چې د خپلې کور څېره به دې نه وای ليدلې؛ بلکې اړه وې چې د کلونو لپاره په ځانګړو مېخانو کې د بدلمنی کړاوو لرونکې ژوند وحشت وګالې.

ناڅاپه د مارګريټ له خولې چيغه ووته، ځان يې زما غېږې ته راوغورځوه او په ژړا يې وويل:

- مايکه زه وېرېږم ما ته وژغوره !

له دې امله چې هغې ما ته په ډېره معصومه څېره د "مايکه" خطاب وکړ تعجب مې ونه کړ؛ ځکه هغې ربښتيا يو ربښتينې او صادق ملاتړي ته اړتيا لرله شاوخوا ځايونه مې ترڅار لاندې ونيول او ورته و مې ويل:

ګرانې خوشبخته يې هرڅه په خير ترسره شو و اوس پورته شه او خپل کورته دې لاړه شه، پرته له شکه به دې اوس کوچنۍ خور بېرته له دوستانو خپل کورته تللې او ستا په تمه به سترګې اړوي

هغه په کرار کرار له خایه پورته شوه او وروسته له دې چې خپل پېژند کارت یې ماته راکړ غلي يې وويل:

- ښاغلی مایک ! تاسې باید زما احوال واخلئ، زه په ربښتیا یوازې یم

د هغې کارت مې په جېب کې واچوه او ورته ومې ویل:

- د يو ربښتيني صادق انسان په صفت دغه کار کوم، د ليدو په هيله مو.

وروسته مې هغه تر دروازې بدرګه کړه، کله چې تکسي ته پورته شوه زه ترې بېرته د هتیوال خواته راغلم او ترې مې وپوښتل:

- استيو چېرته دی؟

په مؤدبانه رويه یې ووېل:

- د هتی شاته خونه کې ويده دی

- ورشه زما خواته يې راوله

هغه په بيړه د هتي شاته خونې ته لاړ او څو شېبې وروسته په داسې حال کې چې استيو ته یې اوږه ورکړې وه راغلل د استيو سترګه چې زما په سوک بانجاني اوښتي وه حالت يې ډېر ښه نه و. هغه يې په څوکۍ کېناوه او د يو ګيلاس مشروباتو تر اچولو وروسته مې ورته وويل:

- راځه دا وڅکه طبيعت به دې پر ځای کړي

پرته له کومې خبرې يې زما له لاسه ګيلاس واخيست او په غټو غټو غړپونو يې په سر راواړوه. ما هم خپل ګيلاس مشروبات وڅکل او ومې ويل:

- استيو څو لنډې خبرې درنه پوښتم، واضح او روڼ ځواب به راکوې، کنه نو خپله پوهېږې چې بيا خل دې پخواني حالت ته په وروستو له ژوندانه خوابدی کوم، پوهېږې !

تر دې وينا وروسته مې د خپل لاس پنجه راټوله او سترګو ته ورورانديږ کړ، فرياد يې وکړ او وې ويل:
- ښاغلیه! له ما څه غواړې، زه اصلاً تا هېڅ نه پېژنم او ددې اړتیا هم نه وینم چې ته ما وپېژنې.
- همدا چې یوازې زه تا پېژنم بسنه کوي، ووايه چې مارلين چېرته ده؟

ددې خبرې په اورېدو يې تکان وخوړ او وې ويل:
- زه مارلين نه پېژنم. ستاسې مو څه څوک ده؟
- احمقه! زما خواب راکړه، زما سوکانو لا نه يې دردولی او دا وړتیا هم لرم چې سمدواره خپل کار پیل کړم.
- باور وکړه چې زه ستا په خبرو هېڅ پوی نه شوم (سر مې ستا په خبره خلاص نه شو).

په غوسه مې وويل:
- استیو ماغذه مې مه خرابوه، زما غوسه په هېڅ صورت ستا په ګټه نه ده، مارلين چېرته ده. د لورا لور درته ښیم او که يې درته عکس هم دروښیم؟!

د مخ په وړاړولو مې له مړونده مې ونیوه او ورته ومې ویل:
- بې حیثیته انسانه د تېښتې په هڅه کې مه اوسه! زه له ټولو بدمرغیو خبر یم او همدارنګه پوهېږم چې نن شپه له لورا سره د لیدو وعده هم لرې، زه هم د هغې ځنګ ته ورغلې وم او له ټولې کیسې، يې خبر کړی یم

استیو په پرېشانۍ سره وپوښتل:
- لورا تاته څه وويل؟
- وې ویل چې تا مارلين تېروېستې

- لورا دروغ ويلي زه د مارلين په ورکېدو کې هېڅ لاس نلرم، هغې خپله لور نادر که کړې چې يې مخه خلاصه شي او د ځان کړې

- ډېر ښه، ټول څه راته ووايه!

❋❋❋

استیو یو ګیلاس نور مشروبات هم څانته واچول او وې ویل:
- رښتیا ښاغلیه ستا نوم؟
- زه مایک هامریم
- ښه، هغه پېژندل شوی (مشهور) مایک هامر ته خپله یې؟
- هو، اوس ددې خبرو پر ځای اړوند موضوع باندې وغږېږه
- ډېر ښه، زه له لورا سره بلد شوم، ډېره ساده دوستي مو ده؛ مګر لورا زما لېواله شوه او پایله کې یې زه خپل کور ته له ځان سره یوړم په دغه تګ کې لږلږ له مارلین سره هم بلد شوم هغه یوه ښه نجلۍ خو په عین وخت کې ډېره ښکلې هم وه، ما تمه لرله چې له هغې سره واده وکړم او له لورا به ډېر کله سره پټ یو ځای وو. د هغې ډېر ژر خپلې لور ته پام شو او په لنډه موده کې یې مارلین نادرکه کړه، تر هغې وروسته یې ماته وویل چې لور یې تېښته کړې
سر مې کین لور ته وګرځوه او ورته و مې ویل:
-- دروغ وایې!

- باور وکړه چې دا خبرې دروغ نه دي، زه نه پوهېږم چې لورا زما په نه شتون کې تا ته څه ویلي.
- هغې د دې برخلاف څرګندونې وکړې
- ښه پوهېږم چې لورا اوس غواړي له دې لارې له ما څخه خپل غچ واخلي
- مګر ته نن شپه له هغې سره د لیدو ژمنه نه لرې؟
- غوښتل یې لیدو ته یې ورشم
- او پام کې دې وو چې مارګرېت هم له ځان سره ورولې؟
- هو، اعتراف کوم چې له ځان سره د مارګرېت د بیولو نیت مې هم درلود.
- د کومې موخې د پاره؟ هغه خو ستا ملګرې وه؛ نو د مارګرېت د بیولو څه اړتیا وه؟
- غوښتل مې هغې ته ووایم چې کوژده مې کړې
- چې څه وشي؟
- په داسې حال کې شونې وه ملګرتیا راسره پرېږدي او ترې خلاص شم
سر مې د خوراوه او ورته ومې ویل:
- نو بیا دې ولې مارګرېت ته ویل چې د خپلې خور کورته یې بیا یې؟
استیو څه ونه ویل چوپ پاتې شو. له ګرېوانه مې ونیوه او زیاته مې کړه:
- ناولیه انسانه سمه خبره وکړه چې مارلېن دې څه کړې ده؟
ځان یې څنډې ته کړ؛ خو د ېر ژر مې کاواکه کړ او د څمکې په لور ورغی، لامې لومړی سوک تر اوږې نه و ورغلی چې بل مې هم ترې ځار کړ، په غوسه مې ورته وویل: هو! الکه څنګه چې له خپل ژونده خبر لرم همدغسې له دې موضوع هم خبر لرم. په قهرېدلي غږ مې ترې وپوښتل:

- تاسې له هغې سره مستقيمه اړيکه لرئ؟

- هو ښاغلی مايک هامر، زه د هغې له کارکوونکو څخه يم؛ يوه شپه مو ناسته لرله، د کوئين مارلين خوښه شوه او ماته يې وويل چې هغه ورته ورولم ما له لورا سره د ملګرتيا پلان جوړ کړاو د انډيوالۍ تار مې ورسره وغزوه. لورا په ما مينه شوه، بلاخره مو سره مشوره وکړه او پلام کې وه چې مارلين په ډېره لوړه بيه پر کوئين وپلورو او خپل ژوند پرې برابر کړو.

- په دې معامله کې مو څومره اخيستې وې؟

- ۴۰۰۰۰ ډالر

- هغه پيسې مو څه کړې؟

- سمدستي زما او لورا په بانکي حساب کې دي او پام کې وه چې نن شپه د خوب پر مهال خپل ټول اړين اسباب راټول او کاناډا ته لاړ شوو.

- استيو! زه تا ډېر ښه پېژنم، ته داسې څوک نه يې چې په اسانۍ سره دې له ژبې خبرې راووځي، دومره دې وهم چې تش کالبوت دې له ځايه وو ښتل شي!

په ناچارۍ يې وويل:

- صبر وکړه زه ټول څه درته وايم، زه له لورا سره همکار يم هغه مې بيا ځل په څوکۍ کېناوه او ورته ومې ويل:

- ژر شه خبرې وکړه!

- هو ښاغلی هامر، ما او هغې مارلين په کوئين پلورلې ده ددې خبرې په اورېدو مې مغذو تکان وخوړل.

- کوم کوئين؟

- لرد کوئين ولې حېران شوې ښاغلی هامر؟

- تا د هغه استوګنځای ليدلی؟

- ځنګه به مې نه وي ليدلی، د هغه کور د نيويارک ۳۰ کيلو مترۍ کې پروت دی.

- باوري ياست چې اشتباه نه کوئ؟

له دې سره مې په ملنډو وويل: ښه نو مارګريټ هم بله نجلۍ وه چې په هغه يې وپلورئ؟

استيو خپل سر ځوړند کړ. نور نو زما انتظار بې ګټې و، هر څومره چې مې ژر د يو شي هڅه لرله هغه رامعلومه شوه چې لرډ کوئين نه يوازې دا چې ځان وژنه نه ده کړې؛ بلکې په نامشروع او غير قانوني کړنو کې هم لاس لري.

البته دا شک هم فکر ته راته چې ممکن کوئين په رښتيا مړ شوی وي او پرځای يې دويم کس د هغه نوم په خپل ځان ايښی وي. موضو ډېره بغرنجه او په عين حال کې جالبه هم وه.

د باندې مې وکتل هوا پوره تياره وه. له ځايه پورته او استيو ته مې وويل:

- لاره راوښيه!

- چېرته؟

- د لرډ کورته؛ ځکه هغه ستا انظار نه کوي؟

څه يې ونه ويل، د هتيوال پيسې مو ورپرې کړې او د باندې راووتو. دا پلا د لورا تر استوګنځايه واټن ډېر نه و. همدا چې دروازه يې زمونږ پرمخ پرانيسته، خوله يې له حيرانتيا ورانه پاتې شوه، د جامو له اغوستو يې معلوميده چې د سفر چمتووالی يې کړی وو، په خونه کې ايښو دل شوي بکس يې څرګندوله چې نور له دې ځايه د تلو حالت کې دي، استيو مخکې او زه ورپسې دننه شوم، دروازه مې بنده کړه.

- مېرمن لورا ! له مزاحمت نه غواړم، فقط سفر په خېر درته وايم.
سفر په خېر !
د ټېلفون پر لور ورغلم او د پاټ شمېره مې ډايله کړه.
غوږۍ يې خپله پورته کړه، ترې مې وپوښتل هرڅومره چې ژر کېږي د لورا استوګنځای ته دې ځان راورسوي، ادرس مې ورکړ.
دوې دوارې مې پر څوکۍ کېښول او خپله ورته مخامخ کېناستم لا مې خپل سګرېټ تر پايه نه و څکلی چې د پوليسو د موټرو هارنونه مې واورېدل.
څه عجيب پاټ و، ربښتيا هم چې هېڅ سستي يې نه وه کړې، لورا چې تراوسه چوپه ناسته وه په عاجزۍ يې وويل:
- هيله کوم په ما رحم وکړه !
پرته له ځواب ورکولو مې وخندل؛ ځکه هغه ښځه چې په خپلې لور يې رحم نه وکړی، له نورو يې د رحم او شفقت غوښتنه کوله دوه دقيقې وروسته پاټ له څو تنو پوليسو سره راننوتل کله يې چې زه وليدم په بيړه يې وپوښتل: مايکه څه خبره ده؟
له ځايه پورته شوم په داسې حال کې چې لورا او استين ته مې نغوته وکړه و مې ويل: سمدستي څو دوی ونيسه ترهغې چې يې نور نسم !
پوليس ترې راتاو شول او د دواړو لاسونه يې ولچک کړل.
پاټ راوړاندې شو او ورو يې راته وويل:
- مايکه ! ته بايد د پوليسو مخې ته ډېر څرګند نه شې، تراوسه دې بې ګناهي ثابته شوې نه ده، تر دې وړاندې د دغه هلک او مېرمنې د مجرميت کوم دليل نشته.
مخ مې راواړوه، سربېره پردې چې هڅه مې کوله پېښې يې وکړم ځواب مې ورکړ:

- دا ښځه د همغې نجلۍ مور ده چې تاسې يې ماته عکس راکړی و، هغه نجلۍ مارلين نومېږي او د دغو دوو تنو هغه په لرد کوئين پلورلې ده.

- لرد کوئين؟

- هو، همغه کس چې ځان وژنې يې تول نيويارک په لړزه اخته کړی و، زه همدا اوس هغه پسې ځم او ته مې د ټيلفون په انتظار اوسه

- ډېر ښه؛ مگر مايکه ډېر احتياط کوه چې د پوليسو ولکې ته ورنشې.

دباندې د وتلو په حال کې مې ورته په خندا وويل:

- چې له دوسته هرڅه راپېښ شي نيکي يې بولم!

***

د لرد د استوگنځي ادرس را ته ياد و. د هغه کور ته تر تلو وړاندې مې ولدا ته زنګ وواهه، له څو پرلپسې ټاليو وروسته يې غوږۍ پورته کړه:

-ولدا ته يې؟

-هو مايک، ايا کار دې پای ته ورسېد؟

-نه ګرانې، کار مې پيل شوی او بايد يو چېرته لاړ شم

-چېرته؟

-لرد کوئين پسې

ولدا حيرانه او په شوخۍ سره يې وويل:

-ايا ته د ښار مامور شوی يې؟

- نه ګرانې، وجود کې مې ساه نشته؛ کوئين ژوندی دی!

-مايکه ټوکې مه کوه، ولې هغه ځان وژنه نه ده کړې؟

د هغې وارخطايۍ ته مې خندا راغله، په حوصله مې وويل: ګرانې ولدا، نن شپه ارامه تېره کړه سبا سهار وختي لومړی ما ته زنګ ووهه که په اپارتمان کې نه وم؛ نو سمدستي پات درسره راروان کړه او د

کونین کورته راشئ، د هغه د ځای ادرس مې درته په دفتر کې په کاغذ لیکلی پرېښی دی!

وړاندې له دې چې څه خبره وکړي لنډه مخه يې واخيسته او غوږئ يې کېښودهء

کرايي تکسي مې ونيوله او چلوونکي ته مې د خپلې موخې اړوند ځای ادرس وکړ.

تر نيم ساعت مزله وروسته ورسېدم، تکسي ته مې کرايه ورکړه او خپله د ودانۍ په لور ورغلم دروازه بنده وه، په کراره مې لاس د زنګ تڼۍ ته وغزوه او څو ځل مې کېکاږله؛ مګر غ درک وه نه لګېده، ځان سره مې فکر وکړ چې شايد په ودانۍ کې څوک نه وي؛ خو عقل مې دا هم نه منله چې څنګه دې دومره لويه وداني له ټولو اسبابو او نورو اسبابو سره خالي شوې اوسي

څو ځل مې د زنګ تڼۍ وشرنګوله؛ مګر دا ځل بخت کار وکړ، د دروازې په قفل (قلف) کې دُ کليګانو تاوولو اواز مې واورېد، د اوسپنيزې دروازې يو اړخ پرانستل شو، زوړ سپين سرى چې لړه لړه ږيره يې هم په مخ ښکارېده راته مخامخ ودرېد.

په سپوره لهجه يې وويل:

څه کار لرئ؟

وړاندې تر دې چې دروازه بنده کړي په چټکۍ سره وردننه شوم او يو قوي سوک مې په ورمېږ ورحواله کړ. په پيل کې مې فکر کاوه چې زوړ سړی خو به يو يا دوه ساعته له ځايه د پورته کېدو تاب ونه لري؛ مګر تصور مې بشپړ ناسم و. دغه زوړ سړی نه يوازې دا چې زما په سوک له ځايه هم ونه خوځېده؛ بلکې د يو وحشي ځناور په څېر يې راباندې حمله وکړه. حمله يې ډېره مسلکي او پياوړې وه؛ خو که د دقيقې ځان ساتنې هڅه مې نه وای کړې؛ نو د بدن ښي اړخ مې يې

زافلجه وو، ځان مې ترې وژغوره او يو مضبوط ګزار مې په خېټه ورخوشې کړ، کوږ شو او په دواړو لاسونو يې خپله خېټه ونيوه، ځان يې بېرته راسم کړ خو چانس مې ورنه کړ او يو بل چټک سوک مې هم ورحواله کړ په دې سره د مار په څېر تاو راتاو او ځمکې ته ولوېد. سمدستي مې له پښو وتړه او د دروازې ترڅنګ خونې ته کش کړ. همدا ساعت په پارک کې يو لوړ غږ پورته شو چې د زوړ سړي نوم يې اخيسته.

فلېپ- فلېپ چېرته يې؟!

پوهېدم چې له دغه سپين ږيري پرته وداني کې نور خلک هم شته، خپله خوله مې بنده وساتله او هملته په خپل ځاى ودرېدم. څو شېبې وروسته يو تور تندرسته (غوښن) سړى راښکاره شو. ځان مې ځنګ ته کړ، هغه زه نه ليدم؛ خو ماته په اسانى ښکارېده. نېږدې دوه قدمه به رانېږدې شوى و، مخکې له دې چې بل لورته وګرځي مخامخ مې پرې ورخېز کړ؛ خو تکړه و، سمدواره يې زما د برېد مخه ونيوله او دواړه ځمکې ولوېدو. په چټکى سره پورته شو او په داسې حال کې چې پرشوندو يې وېره وونکې موسکا ښکارېده لاس يې کمربند کې تمبلې تمانچې ته تېر کړ، که مې لږه لټې کړې وه؛ نو له ژونده يې بېغمه کولم. سمداسې مې په ملاستې لغته ورپورته او تمانچه لرونکى لاس سې يې پرې وواهه ژر راپورته شوم؛ خو هغه مې وليد چې تمانچه يې دلاسه ولوېده او سوک يې راخوشې کړ، ښه و دفاع مې وکړه او تر څو ګزارونو لاندې مې ونيوو. په دغه تکتيک سره ما دده په شان ډېر له پښو غورځولي وو؛ مګر په ده ځنځير يې هېڅ اغېز ونه کړ. بله چاره نه وه پرته له دې چې د جودو- يو ډول کراتې ته ورته لوبه ده- له تخنيکه ګټه واخلم، په ځانګړي ډول دغه وخت کې له ډېر يو خطرناک او مرګوني حالت سره مخ وم-دا تخنيک بايد داسې وکارول شي چې سړى د مقابل

لوري مروند په خپلو متو کې تاو کلک ونيسي او ما هم همداسې وکړل- تور رنګي خپل لاس زما ورمېږ ته تېر کړ؛ خو د سنډا په څېر يې له خولې رمبارې او څړونه ووتل، داسې رمبارې يې وکړې چې ټول بدن يې په لړزه شو. اوس نو ددې وخت رارسېدلی و چې يو بل ځانګړی مهارت هم وکاروم، مروند مې يې شاته تاو کړ، څنګل يې زما په اوږه برابره شوه او په ټول قوت مې خپل لاس د څمکې لور ته کش کړ. د هډوکو د ماتېدو غږ مې واورېد، په چپه پښه تاو او ښه کلک په ځمکه ولړېد، هڅه يې وکړه چې را پورته شي خو امکان يې نه و. په نهيلې څېره يې ورسره نېږدې پرتې تمانچې ته لاس ورتېر کړ؛ خو وخت مې ورنه کړ او په ګوتو مې پښه ورکېښوده. تمانچه مې له ځمکه راپورته او ورته ومې ويل:

د ځان ژغورلو هڅه مه کوه، کنه ډېر ژر به جهنم ته ولېږل شې!

څه يې ونه ويل، مخ يې رانه واړوه او ښکارېده چې بېهوشه شو. کرار کرار د سپين سري تړل شوي پر لور ورغلم او په هوښ مې راوست، ډېرې ستړيا ته اړتيا نه وه يوازې دوه څپېړې يې دارو وې، پرې ورېرګ شوم پورته شه!

په ډېرې او دار له ځايه پورته شو، احساس مې کړه چې زما دلاسه يې په زړه د ډېرې ساړه نتوتي ورتنو رمې ويل:

-فلبپه! رښتيا راته ووايه کنه حال دې ددغه تورپوستي خنځير په څېر کوم.

-ډېر ښه، ووايه زه، زه...

خبرې مې درپرېکړې

-بايد ووايې چې لرد کوئين چېرته دی.

-هغه تراوسه همدلته دی

-په وداني کې؟

- هو
- څو تن نور ورسره دي؟
- پرته له ښېل نور څوک ورسره نشته
- ښه نو راځه لار راښیه او ما یې ځنګه ته ورولـه؛ خو ډاډه اوسه که دې یوه ګوته هم ښخایه و خوروله؛ نو یوه مرمی دې دارو دي!

توره ښځې مخکې او زه ورپسې، له خونې ووتو د پارک په څنډه کې یوه دوه پوړیزه وداني وه. فلیپ ته مې وویل:
- هغه په کوم پوړ کې دی؟
- دویم

په مخامخ مرمرینو زینو دواړه پورته شو. فلیپ له ۳ دروازو چې ښي اړخ ته وې تېر شو او له څلورمې سره چې د بلاک په وروستی برخه کې وه ودرېد او وې ویل:
- ښاغلیه، دلته دی
- دروازه پرانیزه!
- ما سره کلي نشته

په قهر جنه ښه مې وویل:
- له ما پرته تر دې وړاندې په کومه لار ورتلې؟
- قربان، دروازه ډبوم
- ډېر ښه، اوس هم همداسې وکړه!

فلیپ دروازه وډبوله. تر شاه یې غږ پورته شو: څوک یې؟
- زه یم (فلیپ) ارباب صیب

فضا خاموشي ونیوه او څو شېبې وروسته لرد کوئین په دروازه کې راښکاره شو، د سترګو په رپ سره دننه ورغلم، په داسې حال کې چې تمانچه مې ورته ونیوه ومې ویل:

- شپه په خېر ښاغلی لرد ! ما فکر کوه چې ته مړ شوی یې او نیت مې درلود چې ستا وصیتنامه پلې کړم؛ خو له بده او که له نېکه مرغه وینم چې "تندرسته او تازه ښکارې !

کوئین چې لاس و پښې یې ورکې کړې وې د ژبې په "چرق" سره یې وویل:

- تاسې څوک یاست، هیله کوم ځان راوپېژنئ ؟ !

په خندا مې ځواب ورکړ:

- عجیبه ده ! ایا تاسې ما نه پېژنئ ؟

په دې وخت کې له یوې بلې خونې چې لار یې له همدې خونې وه، یو ښځینه غږ راپورته شو:

- ښاغلی کوئین ! څوک دی ؟

له دې خبرې سره سم یوه ځوانه څېره راښکاره شوه چې زما له سره یې هوښ ورک کړ. دا نجلۍ ډېره ښکلې او پرته له مبالغې وایم چې په دا ډول کمې جوړې مې لیدلې وې.

یادې مېرمن چې موږ په دغه خطرناک حالت کې ولیدو په خپل ځای د بوت په څېر ولاړه پاتې شوه.

لرد ته مې مخ ورواړوه او زیاته مې کړه:

- ښاغلی لرد کوئین ! زه مایک هامر یم، اوس دې وپېژندم ؟

هغه چې کم کم یې عصاب پرځای شوي وو په ډاډه غږ وویل:

- دا نو څه ډول برخورد دی چې له خلکو سره یې کوې، دا ستاسې په بشپړ زیان تمامېدونکې ده، زه د یوې معتبرې کورنۍ (د انګلستان اشرافو) له غړو یم، پوهېږې ؟ !

د سر په خوځولو سره مې ځواب ورکړ:

- بلکل چې ته یو اشرف زاده یې (!)

سترګې مې د خونې په کونج کې پر اېښودل شوې الماري ولګېدې، له ښېښو يې پوی شوم چې دا همغه الماري ده چې په اړه يې راته فرانسيس ويلي وو.

تمانچه مې همغسې د هغه په لور نيولې وه او د الماري پر لور ورغلم، کلکو ټکانو سره مې پرانېسته، زما له ښه قسمته ياد البم (د عکسونو ساتلو کتاب) لا همدلته اېښې و، را وا مې خيست او خلاص مې کړ. په ملنډو مې وويل:

- حتماً د معتبرې کورنۍ د مېرمنې عکس هم په دغه البم کې شته!

لرد په قهرېدلې لهجه چيغه کړه:

- زه نه پوهېږم چې تاسې د چا په اشاره د خلکو په شخصي ژوندانه کې لاسوهنه کوئ!

- زه راغلی يم چې له تاسې وپوښتم دغه البم د څه شي دی؟

- دا د يو څو خانګړو عکسونو البم دی

- د عجيبو لوڅو عکسونو اليم؟!

- هو؛ مګر دا چې کومه ګناه نه ده او نه موږ ددغو عکسونو په پېر و پلور بوخت يوو.

- رښتيا ده؛ مګر تاسې خپله دغه پلورلې ښاغليه وايه چې پوی شم ددغو عکسونو اصلي انسانان پېژنه دي؟

- کوم خلک يادوې؟

د هغه خبرې ته له خواب ويلو پرته مې وويل: تر دې وړاندې ستاسې خان وژنې په اړه ليک خپور شوی و.

- ما هېڅکله داسې دروغ نه دي خپاره کړي

- او همدا رنګ مو خپله مېرمن هم وژلې ده!

لرد په کرس کرس وخندل او زياته يې کړه:

- اوس پوی شوم؛ خبرنو ته د هغه بې ارزښته کاغذ له اغېزه دومره غفلت کې لوېدلی یې. پوهېږې ښاغلیه! هغه زما دښمنان وو چې هغه اعتراف یې راباندې په زور وکړ او اوس نه پوهېږم چې دا څنګه ستاسې تر ګوتو درغلی دی.

تمانچه مې په سینه ور زور کړه او ورته ومې ویل:

- نور مې زغم پای ته مه رسوه، زه له هر څه خبر یم، همدا اوس پولیسو ته زنګ وهم او هغه ښځه چې مو څه موده وړاندې تښتولې وه رابې ولې، دغه ښځه له خپل خاوند سره د لارې په اوږدو کې ستا په لاس نیول شوې وو، سربېره پردې چې له ېېوزلې مو دېرې پیسې هم ترلاسه کړې وې؛ خو بیا مو هم هغه خوار کی په لومه کې ښښلوې وه؛ مګر بلاخره په دې وتوانېده چې له منګولو دې څان وژغورې او زما ګام تر دې خایه راورسوي! - دا پېښه ۱۵ ورځې وړاندې رامنځته شوې وه.

خوانې ښځې چې زما خبرې واورېدې خواته مې راغله، پښو ته مې وغورځېده او په ژړغوني غږ یې وویل:

- ده، دغه رذیل انسان زه هم تېروېستې یم ښاغلی هامر! هیله کوم ما ته له دغه ځایه نجات راکړه، خېر دی هیله کوم!!!

- ښه نو ته هم ددغه ځاروي صفته انسان په خبرو تېروتې یې؟

- هو ښاغلیه! ده زه د خپل منشي په صفت دلته مقرره کړې یم او تراوسه ۲ ساعته کېږي چې راغلې یم

- خپل بخت دلته راوستې یې، څنګه یې وګمارلې؟

-زما نوم "الېزابت جانسون" ده، د ګمارنې په یوې خبري ورځپانه کې مې ددغه سړي په اړه ولوستل او د ادرس په اخیستو یې چې په نیویارک کې و څنګ ته ورغلم، هغه راسره موافقه وکړه او زه یې له ځان سره دلته راوستم پام کې و چې د اونۍ ۱۰۰۰ دالر تنخوا راکړي، ښاغلیه! ما ددغه جنایتکار له منګولو وژغوره!!!

- ګراني ډاډه اوسه چې نور به هېڅ زيان هم نه درپېښېږي، له نېکه مرغه چې ستا بخت وېښ شو کنه اوس به د هغو نورو نجونو په سرنوشت اخته وې چې عکسونه يې په دغه البم کې ليدل کېږي.

لرد زما له يوې شېبې غفلت سؤ استفاده وکړه او خپله تمانچه يې راوويسته، په چټکۍ سره مې ځان د ځمکې پر مخ ورغورځوه. يوه زربه ډزې وشوې؛ خو له سر نه پورته مې ولګېدې، په همدې حال کې مې لاس وغزوه او له پښې مې کش کړ، په ځمکه کلک ولګېده. مخې ته يې کېناستم او په داسې حال کې چې تمانچه مې ترې واخيسته ورته ومې ويل:

- خبيثه! په دغه کار سره دې په خپلو ټولو پليتيو (ناولتياوو) اعتراف وکړ او پرته له شکه دې هر څه څرګند کړل د پاټ شمېره مې ترڅنګ ولاړې ځواني نجلۍ ته ورکړه او ورته ومې ويل چې سمدستي ځان راورسوي!

لرد چې حالت بحراني او کاملاً د ځان په زيان وليدل، پښو ته مې ولوېد او په زاريو يې پيل وکړ:

- ښاغلی مايک! هرڅه چې غواړې درکوم يې، ما پرېږده، زه حاضر يم چې د خپلې شتمنۍ نيمايي بې درکړم

په غوسه مې ورته وويل:

- ای جنايتکار کوښينه! ته د مرګي لايق يې، ستا جزا فقط اعدام ده؛ مګر دا چې په هوښيارتيا سره ټولې هغه نجونې چې درسره په ولکه کې دي او عکسونه يې په دغه البم کې لرې خوشې کړې!

- مګر ښاغلی هامر! دغه نجونې يوه يې هم دلته نشته، ټولې يې خارج ته لېږدول شوي دي

اليزابت د پاټ شمېره واخيسته، يوه شېبه وروسته د پاټ ټېلفون پر ليکه شو. ځوانې نجلۍ ته مې وويل چې ورته ووايي مايک يې

انتظار باسي؛ خو پات غوښتل له ما سره خپله خبرې وکړي، د غوړې پرلور ورغلم او ورته ومې ویل:

ای ملګريه! ډېرې خبرې پر ېږده، هرڅومره چې ژر کېږي د لرد کوټير پارتمان ته ځان راورسوه، جنایتکار لرد ستا راتلو ته سترګې په لار دی! غوږې مې ژر کېښوده چې له ډېرو خبرو يې بېغمه شم

شاوخوا پاو وخت به نه تېر چې پات راورسېد او د لرد په لیدو يې په لوړ غږ وويل:

- ای ناروا انسانه! تا زه څومره خپل ساختګي قاتل پسې لار ورکی کړی وم

لرد، تور پوستی سړی او د دروازې ساتونکی يې د پولیسو موټر ته پورته کړل او زه او اليزابت د پات په موټر کې سپاره شوو.

کله چې ښار ته ورسېدو له پات بېل او اليزابت ته مې وويل:

- ښه ګرانې! زه حاضريم چې تا تر خپل استوګنځايه ورسوم.

- ښاغلی هامر، تاسې غواړئ چې ما یوازې پرېږدئ؟

- ولې اړتيا يې وينې؟

- البته ما فکر کاوه چې ما ښمنۍ سره په ګډه وخورو

- ډېر ښه، زه څه نه شم ويلی

- وروسته تر هغې!

- وروسته تر هغې څه؟

- ما به له ځان سره خپل استوګنځای ته بيايې!

همغه دول چې مې وويل، اليزابت ښکلې او ځوانه وه، پرورانديې چوپ پاتې شوم

***

کله چې سهار له خوبه راپاڅېدم اليزابت سهارنی تیاره کړې وه، ورته ومې ویل:

- ګرانې ته به مې بد عادت کړې!

- څنګه مايک؟

- دا څکه چې زه هره ورځ په نهره (لوږه) له کوره ووځم

وې خندل او زياته يې کړه:

- باک نه کوي اوس پورته شه "ته" تر هغې تازه هوا اخلې زه به غوښه هم توده کړم په دې وخت کې د ټېلفون تالی. وشرنګېده پوی شوم چې ولدا ده. دا چې سره مو ژمنه کړې وه چې سهار لومړی زنګ ماته راووهي، ژر مې غوږۍ پورته کړه:

- هلو!

- مايکه بريالی شوې؟

- هو ګرانې

- لرد څنګه شو؟

- هغه مې پات ته حواله کړ او اوس په زندان کې دی
- ښه، نن دفتر ته راځې؟
- شاید؛ خو فکر کوم څه نا څه نور اړین کارونه هم لرم
- ډېر ښه، بس زه همدا اوس دفتر ته ځم

همدا چې غوږۍ مې کېښوده الیزابت لکه چې زموږ په جوړه پوی شوې وي په خیرکۍ او کینې سره یې وپوښتل:

- فکر کوم له کومې ښځینه سره مو خبرې کولې؟
- هو ګرانې الیزابت دا مېرمنه زما منشۍ ده
- هغه درباندې ګرانه ده؟

ومې خندل او خبرې ته یې ځیر شوم. رښتیا هم چې په لیدو یې نه مړېدم په هر حال د ستړیا د ارام او تسکین په خاطر د مېز تر شاه کېناستم او خوراک مو پیل کړ.

د سهارنۍ خوړلو پرمهال یې د خپلې زندګۍ په اړه ډېر معلومات راکړل او په پای کې یې رانه وغوښتل چې بیا ځل یې وګورم.

هغې ته مې داډ ورکړ او له کوره تر راوتلو وروسته مو سره مخه ښه وکړه. کله چې دفتر ته ورسېدم ولدا راغلې وه او په بې صبرۍ یې وپوښتل:

- ښه مایک، ورځیه چې لرد کوئین ترېان څنګه و او څه ګه دې ونیوه؟

سګرېټ مې ولګوه او هغه څه چې راپېښ شوي وو پرته له لنډیزه مې ټول ورته بیان کړل. البته د الیزابت په اړه مې ورته ورته څه یادونه ونه کړه او په پای کې مې زیاته کړه: په هر حال ګرانې ویلدا ! تر دغه ځایه خو ایله نیم کار ترسره شوی دی. هغه هم که لرد په خپلو جنایتونو اعتراف وکړي زه ژغورل کېږم؛ ځکه هغه خلک چې په پټه زما پارتمان ته ننوتي او زما تمانچه یې له ځان سره وړې وه له لرد کوئین سره یې

اړیکه لرله پرته له شکه چې دغه ډله له آلجیسون سره تړاو لري اوس که وو ایم چې خپله لرد کوئین دغه کار کړی؛ نو بیا پرته له شکه چې په دغه کار کې دخیل و او خپله همدا و چې فرانسیس یې په نورو جنایتکارانو پلورلی دی.

- مایکه! فکر نه کوې چې نسلن به همغه لرد کوئین وي؟

- دا نه شم ویلای؛ مګر دا کره خبره روښانه ده چې فرانسیس د کوئین په کور کې له هغه سره کومه اړیکه نه لرله

له دې پېښې دوه ورځې تېرې شوې. کوم خلک چې نیول شوي وو د آل جیسون د وژنې په اړه ترې هېڅ معلومات نه وو ترلاسه شوي، زه لاړم د ښار مسوول ته مې ځان ور وپېژند او د پات په مرسته وتوانېدم یاده قضیه کې برآت واخلم؛ مګر تراوسه د دغه جنایت اصلي عاملین نه وو نیول شوي

لرد کوئین تر نیول کېدو یوه ورځ وروسته په زندان کې ځان وژنه وکړه. د هغه وژنه د هغه لږه اندازه زهرو په واسطه وه چې د په لاس کړې ګوتې په مرسته یې له ځان سره پټ کړي وو؛ خو د هغې بېوزلې نجلۍ ماجرا یې هم د تل لپاره ګونګه پرېښوده چې دده په لاس بندي شوې وه. په هرحال زه توانېدم چې له پولیسو برآت واخلم او له پات څخه مې غوښتنه وکړه چې له هغه ترکي وګړي ...ره چې د آل جیسون په مېلمنو کې شمېرل کېده او دمګړی په زندان کې پروت دی ما ته ورسره د لیدو زمینه برابره کړي

کله مې چې هغه زندان کې د پنجرو ترشا ولید په ځای حیران کېناستم اصلاً دا سړی یو ډنمارکی قاچاقبر و. ما خپله له هغه سره څو ځل پنجه نرمه کړې وه او په وروستي ځل چې مې په فرانسیسکو کې ولید په چالاکۍ سره وتوانېد چې ځان رانه ورک او په تېښته بریالی

شي؛ مګر دا چې اوس يې څنګه خانته د ترکي استوګن نوم او هويت ټاکلی و، نه پوهېدم؟

برعکس هغه هم زما په ليدو حيران شو، په خندا مې وويل:

- اسميت! ما پېژنې؟

- څنګه به شونې نه وي چې تا ونه پېژنم، ښاغلی هامر

- په زندان کې څه کوې؟

- ولا خپله هم نه پوهېږم؛ خو باور لرم چې پرته له کوم تور يا جرم دلته زنداني شوی يم

ځان يې د مړ مورېک په خبر ناګاره اچولی و؛ څرګنده مې کړه چې خبرې يې مې منلي دي په هيله منه لهجه مې وويل:

- ايا غواړې چې له زندان څخه آزاد شې؟

په بيړه يې ځواب راکړه:

- دا زما هيله هم ده!

په دغه وخت کې يې خپله خوله زما غوږ ته راوړاندې کړه او کراره يې وويل:

- د دغه کار لپاره تيار يم چې ۵۰۰۰ ډالر هم تا ته درکړم، ته د پوليسو په اداره کې ښه نفوذ لرې او پوهېږم چې په اسانۍ سره ما ژغورلی شې.

- اسميت: زه څه نه شم ويلی: مګر ته بايد هغه څه ووايې چې رامنځته شوي دي، البته په رښتينې بڼه!

- مايکه غوږ ونيسه! سمه ده چې زه به ښه مخينه نه لرم او مخکې به مې له قانون سره په ټکر کې پر بلا چارو لاس پورې کړی وي؛ خو باور وکړه چې له څه مودې راهيسې مې له تېرو اعمالو سره مخه ښه کړې ده ما له پخوا آل جيسون سره پېژندل هغه يې زه کورته ور وغوښتم، د مېلمستيا پر مهال څو تنو نا پېژاندو پر مور بريد وکړ او يوازې زه توانېدم چې له پېښې ناتاره روغ راووځم.

دغه مکار انسان (اسمیت) په هېڅ وجه دې ته چمتو نه و چې اصلي پېښه بیان کړي او اوس هم زما د تېرو ښستو په هڅه کې و؛ خو دا چې د جرم د ټولو شریکانو په له منځه تللو باوري وم او یو ازې همدی دی چې کولی شي له پټې پردې هاخوا معلومات راکړي په سړه سینه مې ورته وویل:

- ډېر ښه اسمیت، زه خپله هڅه کوم.

په خوښۍ سره یې وویل:

- مننه کوم مایک، کله کله پخواني ملګري د انسان درد ته دوا کېږي.

له دې ځایه د سترګو په رپ کې د پات څنګ ته ورغلم زما په لیدو یې سر د دوسیو له لوستو راپورته کړ او وې پوښتل:

- ښه، څه دې ترلاسه کړل؟

مخامخ ورته کښناستم:

- پاته! زه باور لرم چې باید دغه کس آزاد کړئ.

څو شیبې یې راته حېران حېران وکتل او په قهرجنه لهجه یې وویل:

- عقل دې لکه چې له سر نه وتلی دی؟

- نه ښاغلی، ددې برعکس دا کار په بشپړه توګه زموږ په ګټه دی.

- زموږ په ګټه دی چې هغه آزاد او په تېښته بریالی شي!

- نه پات ته اشتباه کوې، هغه ډېر کارونه لري او د ستونزې د حل په موخه له نیویارکه بیرون نه ووځي.

پات له خپله ځایه پورته او په متفکرانه بڼه یې وویل:

- زه نه پوهېږم؛ خو ستا په نظر به دغه کار مثبته پایله ورکړي؟

- سل په سلو کې.

- ډېر ښه؛ مګر ډاډه یم چې په خپلو دغه ډول طرحو به بلاخره ما هم له شتنه دندې خلاص او په کور کېنوې!

***

شاوخوا دوه ساعته وروسته اسميت له زندانه آزاد او خپل کور ته لاړ. ما هم چې خپل غشي په لينده کې ايښي و، د پارتمان مخې ته يې خوراکه پلورنځي کې ښکار ته چمتو کېناستم دا ډېر مناسب ځای و او په اسانۍ سره مې کولای شو د مشروباتو څکلو سربېره هغه تر خپل څار لاندې ونيسم. په زړه کې پوهېدم چې د ټولو غوټو سر له همده سره دی؛ خو معلومه نه وه چې دی به کله خپل کار پيلوي؟ دا لا معلومه نه وه.

په هرحال ډېر انتظار ته اړتيا پېښه نه شوه او تر نيم ساعت څنډه وروسته اسميت له کوره راووت، ډېر محتاط ښکارېده، په دقت سره يې شاوخوا څارله او کله چې ډاډه شو څوک يې په څار کې نه دي د سپين شورلېټ(يوماډل پخواني موټر دي) والگا په لور چې له سړک هاغاړې ته ولاړ و ورغی.

دغه موټر له همغه لومړي سره زما پام وراړولی و، چلوونکي خپل سر وخوراوه او د اسمیت تر وړپورته کېدو وروسته یې په چټکۍ سره حرکت وکړ.

په بېړه له خوراکه پلورنځي راووتم او په لاره تېرېدونکې ټکسي ته مې لاس ونیوه، کله چې ټکسي کې کېناستم، چلوونکي یې چې نیمځالی عمر لرونکی و ورته و مې ویل:

- هغه وړاندې سپین شورلېټ څاره!

هغه هم موټر ته پونده ورکړه او په خندا یې وویل:

- لکه چې ترمنځ د مینې محبت څه راز شته؟

په بې حوصله ګۍ مې ځواب ورکړ:

- ته په دې چارو کې کار مه لره! که دې له نظره لرې نه کړ؛ نو ۵۰ ډالر انعام هم لرې! چلوونکي خپل سر وخوراوه او د موټر څغاسته یې ګړندۍ کړه. سپین شورلېټ په لیونتوب سره لار لندوله او موږ یې هم په څار کې وو. په همدې بڼه په تلو تلو کې له څو جادو تېر او له ښاره ووتو، اوس نو حالت مخ په خرابېدو وو. د اسمیت موټر تر موږ ګړندی او نوی و، ما به چې هرڅومره په خپل چلوونکي فشار راووړ؛ مګر بیا هم نه بریالي کېدو؛ ځکه زموږ موټر زوړ او د اسمیت له موټر سره پرتله کېدل یې له امکان لرې وو. څو شېبې وروسته سپین موټر له موږ پناه شو؛ مګر ما هڅه کوله چې هیله من او سم او چلوونکي ته مې د مخکې تګ غږ کاوه. یوې څلور لارې ته په رسېدو مې چلوونکي ته د ودرېدو امر وکړ، خپله راخکته شوم او څلور لارې مې بررسي کړ، په اسانی سره وتوانېدم د هغوی لوری معلوم کړم- د ټېرونو له خاپونو (لیکو) مې معلومه کړه چې په کومه تللي- بېرته موټر ته پورته شوم، دغه جاده له څو کېلو متره وروسته بېرته له اصلي جادې سره تړل شوې وه، کله چې موږ د اصلي جادې سر ته ورسېدو له لرې مو درک کړه چې سپین موټر

د سړک په يوه څنده کې ولاړ دی. زه پوی شوم چې موټر چلوونکی پرته له دې چې زموږ څارنه پام وکړي په غلطو لارو راغلی او په دې موخه يې خپل خان له احتمالي خطره ژغورلی دی.

شاوخوا ۲۰ متره لرې له تکسي پلی شوم او چلوونکي ته مې له پيسو ورکولو وروسته هغه رخصت کړ. په داسې حال کې چې تمانچه مې په لاس کې نيولې وه د شورلېټ پر لور ورغلم، د موټر منځ کې څوک نه و، لږ اخوا مې پام يوې کلا ته واوخت چې له جادې ورانديې واټن کې يې موقعيت درلود، پرته له شکه چې اسميت او چلوونکی يې په دغه ځای کې پټ شوي وو، کرار کرار يې پر لور ورغلم آن تر دې چې د دروازې شاته يې ورسېدم، غوښتل مې چې دروازه پرانيزم خو د دوو تنو غږ مې واورېد، اورېدو ته يې خير شوم، يو تن مې په کې وپېژند چې خپله اسميت و؛ خو مخاطب يې چلوونکی نه و. اسميت ورته وويل:

- "جک" بنه نو هغوی دلته راځي؟

- هو قربان همداسې پام کې ده.

- ايا ته فکر کوې چې دغه موټر (شورلېټ) موږ د لورا تر څنګ رسوي؟

- شک نه لرم صيبه

- نجلۍ څنګه کېږي؟

- يوه له خان سره راولي او به همدا نن شپه اوبه کوي (پلوري يې).

- بنه نو هغوی له موږ سره نه راځي؟

- نه بناغليه، هغوی ستاسې له تللو خبر نه دي.

اسميت په خوښۍ ځواب ورکړ:

- ښه ښه همدا اسې غوره ده، رښتيا له بل اړخه حالت ډېر خراب وو؛ خو له ښکه مرغه مخکې تر مخکې يې چې له ځان سره تيا زهر زندان ته رادننه کړي وو وې خوړل او خپل کار يې خپله وکړ.

- ښه نو د هغه له شره هم په امن شوو!

نور مې زغم پای ته رسېدلی و، په لغته مې دروازه خلاصه کړه او دننه لاړم:

- اسمته! ته تراوسه د مايک له شره خلاص شوی نه يې!

دوی زما په ليدو وحشتناک ټکان وخوړل، اسميت غوښتل خپل لاس تمانچې ته وغزوي؛ خو ورغږ مې کړ:

- اسميته! ما ستا ټولې خبرې واورېدې، نور دې ژغورنه ناشونې ده!

هغه هم په تندې لهجې وويل:

- مايکه ته له ما څه غواړې؟

- ته له ما ښه پوهېږې!

تر لږ فکر وروسته يې ځواب راکړ:

- ياد مې شوو! ډېر ښه زه مې تر اوسه په خپلې ژمنې ولاړ يم بيا يې خپل چلوونې ته وويل: جک! د پيسو کڅوړه دې دلته ده؟

- هو، رباب لاندې دی، نېږدې دی

- ډېره ښه، ورشه رايې وړه چې د غه ښاغلی له ما نه ۵۰۰۰ ډالر غواړي.

په خندا مې وويل:

- اسميته! خړه بې دې پربېږده، زه دلته د پيسو غوښتلو ته نه يم راغلی!

- ښه نو له ما څه غواړې؟

تمانچه مې سينې ته ور وړاندې کړه او زياته مې کړه:

-زه راغلی یم چې رښتیا معلوم کړم ښاغلی سمیت! (حقیقي لرد کوئین)
په وحشتناکه څېره يې راغبرګه کړه:
-ښه نو ته په ټولو مسایلو پوهېدې؟
-هو! پرته له شکه په ټولو لوبو!
اسمیت د "حقیقي لرد کوئین" جملې په اورېدو ناڅاپه په ما برید وکړ؛ مګر وخت مې ور نه کړ او په یوه او سپنیز سوک سره مې اړخ ته وغورځوه، د لیوني حېوان په څېر ګنګس و ګول ولوېد. چلوونکي يې چې دا حالت ولید لاسونه يې په خپل سر ونیول او په عاجزۍ يې وویل:
-ښاغلی مایک زه تسلیم یم!
په خندا مې وویل:
-ډېر ښه، ورشه دغه لرد خالي سلاح کړه!
اسمیت پرې ورغبرګ کړ:
-چارلېز! له خپل ځایه ونه ښورېږې ته باید زما په وړاندې د کوم حرکت جرآت ونه کړې!
چلوونکي ما ته تر راکتلو وروسته د اسمیت په پر لور ورغی، جېبونه يې ورتالاشي کړل او یوه ۳۸ نمبر کالبیر تمانچه يې ترې واښتیسته
اسمیت ته مې وویل: بلاخره يې منې چې لوبه زما په ګټه تمامه شوه!
په نهیلۍ يې وویل:
-مایکه لاهم وختي دی، موږ کولی شو یو بل سره ګډ اوسو.
ناڅاپه مې وخندل او ورته ومې ویل:
-زه هېڅکله ستا په څېر انسانانو سره جوړېدای نه شم
-مګر مایکه ته تېروتنه کوې

- تېروتنه کوم؟ آه احمق اسمیته بیا خل دې پیل کړه؟ ما سره بشپړ دلایل او اسناد شته؛ خو چې ته یو ځل په بربنډتیا یي څوکۍ کېښول شي بیا به د انسانې قاچاق سرېېره د نورو جرمونو په اعتراف هم ایله و نه کړې، ته د ګڼو سرغړونو مرتکب شوی یې او اوس فقط یو لار لرې!

په نه زړه یې و پوښتل:

- کومه لار؟

ګمان یې و چې په جوړېدو ورسره راضي شوی یم تر لږې چوپتیا وروسته مې په ملنډو ورته وویل:

- دا چې د انساني په څېر د پولیسو تر اداري را سره لاړ شې.

اسمیت خپل لاسونه وځنډل او وې ویل:

- ډېره ښه وینې چې زه دې پوره په واک کې یم او ورسره یې زما په لاس کې نیول شوې تمانچې ته اشاره وکړه (اختیار ستا په لاس کې دی).

په خواب کې مې ورته وویل:

- سمه ده مګر ته له هغو خطرناکو ځناورو څخه یې چې تر وروستیو شېبو هم ورنه غافل نه شم

ترڅنګ ولاړ چارلېز ته مې وویل چې د پولیسو اداري ته ټېلفون وکړي؛ خو اسمیت مداخله وکړه او وې ویل:

- د کور ټېلفون کار نه کوي، لیس یو، یرې شوې

- باک نه کوي فکر نه کوم چې د وسره به موږ هم ټېلفون ته اړمن او سو، درڅه اوس د تلو لار ګوره اخو نا ثا په یو اړخه ته کوږ شو او ترڅنګ یې اېښې کوچنی میز راپورته او زما په لور یې راګزار کړ. ما ته هم سخته نه وه او کولی مې شو چې په یوې ضربې سره یې سابه ور په مالګه کړم؛ خو دا کار مې ونه کړ؛ ځکه د هغه ستې ددې ارتیا لرله چې په محکمه په خپلو ټولو جنایتونو اعتراف وکړي په چټکۍ مې ځان د

مېز له خطره بچ کړ او په هغه لاس مې په ورمېږ یو کلک ګزار وکړ چې تمانچه مې په کې نیولې وه. دا ګزار دومره قوي و چې آن لاس مې درد وکړ؛ خو هغه ځناور له معمولي بې حسۍ پرته بیا ځل برید ونه پیل کړل، زما دلاسه یې د تمانچې اخیستو هڅه پیل کړه؛ خو په همغه لومړني ځای د دویم ګزار په ورکولو سره پوی شو چې د وژلو نیت یې نه لرم؛ نو هڅه یې کوله خپل کار وکړي.

ما هم نه غوښتل حالت د خرابۍ خوا ته لاړ شي؛ خو هغه پرلپسې هڅه کوله چې په هر قیمت وي له منځه مې یوسي او د بیا ځل ژوند چانس و مومي. د تېښتې په صورت کې یې باوري وم چې سرنوشت به یې مرګ وي خو غوښتل مې ژوندی یې ورولم، تمانچه مې په جیب کې واچوله او درېیم ګزار مې پر اوږه ور حواله کړ؛ خو غبرګون یې تند و او ناڅاپي بریدونه یې پیل کړل، پوزه مې په وینو رنګ او د وجود غړي مې سست شول په دغې توله موده کې چارلېز همداسې رډ رډ راکتل او له ډاره یې جرآت نه کوه چې دغه پیل شوي کړکیچ کې مداخله وکړي حواس مې لږ راټول او اسمیت ته د یو قهرجن ګزار په ورکولو سرېېره مې دا هم ورته وویل:

- اسمیت هوښیار اوسه! نه دې پرېږدم چې دا پلا تېښته وکړې، ددې چارې کوچنی زیان دادی چې بلاخره به زما په لاس ووژل شې!

خو اسمیت زما خبرې یو غنیمت وګڼه، په یو څرګند حرکت سره یې خپل ځان زما له منګولو خلاص او د کور د کتاریو په لور منډه کړه، نېږدې و چې له دې ځایه لاندې ولوېږي او شونې وه چې په خپله تېښته کې بریالی شوی هم وای. چارلېز چې د لارې په سر حېران ولاړ و په بېړه له کوره د کتاریو پر لور ورغی.

ورغږ مې کړل: چارلېز را ایسار یې کړه!

کله مو چې د کلا دروازه پرانسته، د ګلانو شاوخوا مو په ډېره بیړه و پلټله؛ مګر د هغه کوم څرک نه لګېده، پر ته له شکه چې ځان یې د کلا تر شاه ولاړو ګنو ونو کې پټ کړی و. کله چې چارلېز بېرته راستون شو نه ګرېوانه مې ونیوه او ورته و مې ویل:

- چارلېز غوړونه دې خلاص کړه! که د تېښتې یا له هغه سره د همکارۍ نیت لرې؛ نو پوی شه چې دوسیه کې ورسره د جرم د شریک په تور راولم او د تل لپاره دې زنداني کوم.

خوله یې خلاصه کړه او په هیله منده سره یې وویل:

- ښاغلیه! زه... زه له تاسره یم

- ډېره ښه، اوس باید دواړه ترهغې وګرځو چې هغه ناولی پیدا کړو- له له کیڼ لوري او زه به له ښي لوري پلټنه پیل کړه او همدا چې ودې لید نو غږ وکړه او ما خبر کړه، پوی شوې؟

- هو قربان

- اوس یې نو څاره!

هغه په څمکه یو پروت اوږد لرګی راواخیست او زیاته یې کړه:

- ښاغلیه ډاډه اوسه تېښته یې ناشونې ده.

په هغو لوریو چې له وړاندې مو ځانونو ته ټاکلي وو روان شوو او په دې سر، زما ستونزه هم لږ روښانه شوه. همداسې کرار کرار مخکې تلم. په دغه چاپیریال کې د اسمیت موندل ستونزمن کار و؛ مګر موږ بله چاره نه لرله، تر ډېرو هڅو او څار وروسته یې هم څه درک ونه لګېد، بس تا به ویل چې څمکه وچاودېده او دی په کې ننوت. ډېر ستومانه او اند ښمن وم، د خپل ټول ماموریت په اوږدو کې په داسې چالا نه وم تېروتی، سخت دوکه باز او ناولي انسان زما له چنګه تېښته کړې وه او حتماً یې اوس په کیلومترۍ واټن وهلی و.

لاسونه مې سره ومروړل او د چارلېز د احوال اخيستو په نيت د کلا پر لور روان شوم؛ ځکه چې په ټوله پلټنه کې يې کوم غږ رانغی او د همدې ناخبرتيا له يې راته شک پيدا کړ.

کله چې کلا ته نږدې شوم، له دننه نه د چا ځرک نه لګېده، د ستګير مې تاو کړ، همدا چې ور مې پرانست د څټ له لورې راته تمانچه ونيول شوه. اسميت په امرانه بڼه وويل:

- که دې تکان وخوړل څټ دې سوری کوم!

په داسې لومه کې لوېدلی وم چې هېڅکله مې تصور نه و کړی، په کراره سره مې مخ راواړوه، په داسې حال کې چې د اسميت پر شونډو زهرجنې موسکا خپې وهلې زياته يې کړه:

- فکر دې نه کاوه چې په داسې دام کې به کېووځې، مايک هامر يوه نه منوونکې ماتې!

سره له دې چې له ځانه مې پوښتل: نو بيا چارلېز چېرته دی؟ د اسميت خواب مې په سړه سينه ورکړ:

- هو! داسې ناڅاپي لومه چې ښه موقع يې په لاس درکړه.

- ډېر ښه، ډېرې خبرې پرېږده او ژر کوله مخ د دېوال ته واړوه!

د هغه له اطاعت پرته مې بله چاره نه ليده، شايد تصميم يې و چې ما د هغو خلکو په څېر چې د اعدام حکم پرې تطبيقېدونکی ونې د مرميو له تېغه تېر کړي

سمدواره يې امر وکړ چې د دېوال پر لور ولاړ شم، په ورو روان شوم او دومره ترې لرې لاړم چې د کلا د دېوال ته مې لاسونه ورلنډ شول. اوس نو هغه طرحه چې مې له ځان سره جوړه کړې وه بايد پلې شوې وای ناڅاپه مې پښه د دېوال ته اړم او ځان د هغه پر لور ورخوشې کړ، تقريباً داسې کړنه چې يو په سله يې د بريالېتوب امکان و. هغه يوه ضربه ډزې وکې؛ خو زما د لاس سره نږدې د دېوال باندې ولګېدې، لاس مې پورته

او يو پيباوړی سوک مې ور حواله کړ، په بيړه مې د لاس له مړونده ونيوه او په نرمۍ سره مې ورته وويل: اوس به مې خپله ځان وژلی وای په لاس يې د لغتې راکولو هڅه وکړه؛ خو په وروڼ (پنډۍ) ولګېدم؛ مګر زما پرلپسې ګزارونه چې د بدن په مختلفو ځايونو يې لګېدل حالت يې ور خراب کړ او بې سده جسد يې پر ځمکه پرېوت له ځايه پورته شوم چارلېز چې تازه کلاته رادننه شوی و ورته ومې ويل:

- ورشه په کومې وسيلې د پوليسو ادارې ته زنګ ووهه!

چارلېز چې همغسې يې په الوتي رنګ راکتل ځواب راکړ:

- مګر ښاغلی هامر دلته د ټېلفون اسانتيا نه شته

- سمه ده، ښه نو اوس دا جسد راپورته کړه او ماپسې راځه بيا د پوليسو مشر "پات چامبرز" په دې پوی شي چې "مايک هامر" هېڅکله هم اشتباه نه کوي

Download From; Aghalibrary.com

❋❋❋

"اسميت" په خپل جنايت په دې ډول اعتراف وکړ: "څو کاله پخوا
يې انګليسي لرډ کوئين په لندن کې وژلى او وروسته له هغې چې د هغه
شتمني يې تر ګوتو کړې د هغه د مېرمنې په مشوره له ده سره يې
همکاري لرله امريکا ته راغى او د لرډ کوئين په نوم نوى ژوند پيلوي
څه موده وروسته دغه مېرمن او خاوند ځانونه وژني او په دې ماجرا
کې يې له پخوانيو دوستانو "نلسون" او "آل جيسون" له هغه سره لاس
يو کوي، څه وخت وروسته آل جيسون له هغه سره اختلاف رامنځته
کېږي او هڅه کوي اسميت خپل تابع وګرځوي د دې چارې ګټه همداوه
چې د موليدل د محدره توکو قاچاق او سپين پوستو نجونو پير پلور و.
بلاخره يوه شپه آل جيسون او دوستان يې لرډ له اسميت (لرډ کوئين)
څخه لرې شوي وو، تصميم نيسي چې هغه د خپلې مېرمنې د وژلو په
تور ورک کړي او دغه اعتراف ليک ترې په زور اخلي او زما په ادرس
يې راليږي؛ مګر اسميت چې د دوى له دې مسلې خبر و وروسته له دې
چې د دوى له چنګه خلاصېږي له خپلو ملګرو سره په ګډه زما پارتمان
ته راځي؛ خو دا چې زما په موندلو نه توانېږي زما تمانچه له ځان سره

Download From; Aghalibrary.com

وړي او په واسطه يې همغه آل جيسون وژني او د فرانسيس خاوند چې د اسميت په امربندي شوی و په همغو لومړيو کې ددوی په لاس وژل کېږي "

په هرحال د اسميت له دغه اعتراف وروسته د هغه تولنه دله چې له پليتو متشکله وه زندان ته ولېږل شو او څو ورځې وروسته د برېښنايي څوکۍ په واسطه د ژوند له خوږو بې برخې (اعدام) شوو.

په داسې حال کې چې په جامو کې نه ځايدم د ولډا ترڅنګ ورغلم او ورته ومې ويل:

- ګرانې وې ليډل چې ټولې سرګردانۍ مې ختمې شوې !

- ښه مايک ! اوس به ورپسې څه کار وکړې؟ خوښه دې ده چې د څو ورځو چکر لپاره هاوای ته لاړ شو؟

ورته ومې ويل: تر هاوای وړاندې د لرې مودې لپاره همدلته دمه کوو، غاړه مې ترې تاوه او د خوب په تخت کې وغزېدو.

پوهېږئ په دې دمه کې څومره خوند و؟ دومره خوند چې د عمر ټوله ستړيا يې را تسکين کړه.

پای

Download From; Aghalibrary.com

Download From; Aghalibrary.com

چاپ چارې: د مومند خیرندویې ټولنې تخنیکي خانګه -ننګرهار
۰۷۷۷٦۲٦۱٦۱/۰۷۰۰٦۲٦۱٦۱
momand.books@gmail.com